

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Janusz Jaromin SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Emilia Misztal

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Myśliborzu del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Krzysztofa Kozłowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2018 r.

sprawy **M. K. (1), R. P. (1), M. N., R. R. (1), P. C. (1), P. C. (2), M. R.**

oskarżonych z art. 300 § 1 i 3 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionych przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S., obrońców oskarżonych: M. K. (1), R. P. (1), M. N., R. R. (1), P. C. (1) i P. C. (2), M. R. oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych: E. K. (1), J. i J. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 9 maja 2017 r., sygn. akt II K 32/14

I. uchyla orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny wobec oskarżonego M. K. (1) i R. P. (1) co do kary pozbawienia wolności;

II. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt. IV i V aktu oskarżenia, kwalifikowanych z art. 284 § 2 k.k. (pkt 6 wyroku) i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania;

III. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że:

- oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia przyjmując okres przestępczego działania od grudnia 2010r. do 8 marca 2011r. i za ten czyn na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 12 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- z treści przypisanego mu czynu w pkt. 3 eliminuje zwrot „i poprzez nie zawarcie w ww. umowach zapisów umożliwiających sprzedającej spółce wyegzekwowanie od nabywców nieruchomości zapłaty ceny” oraz jako pokrzywdzoną (...) sp. z o.o. w W.”;

- w zakresie pkt. 5 przyjmuje, iż:

a) czyny przypisane oskarżonemu w pkt. 5 i 7 wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw i za ten ciąg na podstawie art. 286 § 1 k.k., art. 33 § 1, 2, 3 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

b) czyny przypisane oskarżonemu w pkt. 8 i 10 wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. stanowią ciąg przestępstw z art. 270 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 2 w zw. z art. 270 § 1 k.k. w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw i za ten ciąg na podstawie art. 270 § 1 k.k., skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) wysokość zaliczki pobranej od S. M. wyniosła 17.243,89 złotych, tym samym łączna wysokość niekorzystnie rozporządzonego mienia wyniosła 34.417,51 złotych;

IV. na podstawie art. 91 § 2 k.k., łączy orzeczone wobec oskarżonego M. K. (1) kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i wymierza mu łączną karę grzywny w wysokości 600 (sześciuset) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

V. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonych R. P. (1) i M. N. w ten sposób, że:

– z treści przypisanego oskarżonym czynu w pkt. 12 eliminuje zwrot „a poprzez uzgodnienie w ww. umowach z M. K. (1), pełniącym wówczas funkcję Prezesa Zarządu, brak zapisów umożliwiających sprzedającej spółce skuteczne wyegzekwowanie od nabywców nieruchomości zapłaty ceny”, a także jako pokrzywdzoną (...) sp. z o.o. w W.”;

– oskarżonego R. P. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu w pkt I aktu oskarżenia, przyjmując okres przestępczego działania od grudnia 2010r. do 8 marca 2011r. i za ten czyn na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 12 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

– orzeczoną wobec R. P. (1) w pkt 12 wyroku karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat a karę grzywny do 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych,

– na podstawie art. 85 § 1 i art. 86 § 1 kk orzeka wobec R. P. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

– z podstawy prawnej skazania obu oskarżonych za czyn przypisany im w pkt 12 wyroku eliminuje przepis art. 309 k.k.;

VI. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonych R. R. (1), P. C. (1), P. C. (2) i M. R. w ten sposób, że z treści przypisanego oskarżonym czynu w pkt. 15 eliminuje jako pokrzywdzoną (...) sp. z o.o. w W.”;

VII. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonego P. C. (1) w ten sposób, że:

– obniża wymierzoną oskarżonemu w pkt. 15 wyroku karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i skraca okres warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat;

– obniża wymierzoną oskarżonemu w pkt. 16 karę grzywny do wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

VIII. uchyla orzeczone w pkt. 20 wyroku obowiązki naprawienia szkody na rzecz E. K. (1) w kwocie 1.586,84 zł;

IX. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

X. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w częściach ich dotyczących i zwalnia ich od ponoszenia opłat za to postępowanie, przy czym oskarżonych: M. K. (1), R. P. (1) i P. C. (1) zwalnia od opłat za obie instancje. Nadto zwalnia oskarżycieli posiłkowych od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

SSA Stanisław Kucharczyk SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Janusz Jaromin

Sygn. akt **II AKa 194/17**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 9 maja 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 32/14:

1. w zakresie zarzutu I oskarżenia uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) w okresie od grudnia 2010 roku do 8.03.2011 roku w K., S. i G. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, jako osoba reprezentująca upadłego nie mając prawa do wyłącznego rozporządzania dokumentacją podlegającą wydaniu w toku postępowania upadłościowego, ukrył księgi rachunkowe i inne dokumenty dotyczące majątku i pracowników (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej i nie wydał ich syndykowi, a nadto potwierdził nieprawdę w protokole z datą 22.12.2010 r. o przejęciu dokumentacji spółki (...) sp. z o.o. przez Z. G. (1), to jest czynu z art. 523 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 271 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

2. w zakresie zarzutu I oskarżenia uznał oskarżonego R. P. (1) za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) w okresie od grudnia 2010 roku do dnia 8.03.2011 roku w K., S. i G. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, po uprzednim nakłonieniu Z. G. (1) do podpisania stwierdzającego nieprawdę protokołu z datą 22.12.2010 r. o przejęciu dokumentacji spółki (...) sp. z o.o. i nie mając wyłącznego prawa do rozporządzania dokumentacją podlegającą wydaniu w toku postępowania upadłościowego, ukrył dokumentację (...) Sp. z o.o. w upadłości, w tym księgi rachunkowe i inne dokumenty dotyczące jej majątku i pracowników, to jest czynu z art. 276 kk w zb. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

3. w zakresie zarzutu II oskarżenia uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego tego, że w okresie od lipca 2010 roku do stycznia 2011 roku w G., K. i S. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, działając jako prezes Zarządu Spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., będąc obowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki, w sytuacji grożącej jej upadłości, poprzez niedopełnienie obowiązków w zakresie prawidłowego gospodarowania mieniem i poprzez nadużycie uprawnień wynikających z uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników, dotyczących zgody na sprzedaż wskazanych w nich nieruchomości, wyrządził tej spółce szkodę majątkową w wielkich rozmiarach poprzez zawarcie:

- w dniu 28 października 2010 roku umowy sprzedaży na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowanej przez R. P. (1), jako prokurenta samoistnego, prawa użytkowania wieczystego działki gruntu 151 oraz prawa własności budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w S. nr 27C, opisanych w księdze wieczystej nr (...), za kwotę brutto 4.270.000 złotych,

- w dniu 9 listopada 2010 roku umowy sprzedaży na rzecz (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w G., reprezentowanej przez R. P. (1), jako prokurenta samoistnego, działki gruntu nr (...) położonej w S., opisanej w księdze wieczystej nr (...), za kwotę brutto 976.000 złotych,

- w dniu 9 listopada 2010 roku umowy sprzedaży na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowanej przez R. P. (1), jako prokurenta samoistnego, nieruchomości położonej w S., obejmującej działki gruntu nr (...), opisanej w księdze wieczystej nr (...) za kwotę brutto 4.758.000 złotych

i poprzez nie zawarcie w ww. umowach zapisów umożliwiających sprzedającej spółce wyegzekwowanie od nabywców nieruchomości zapłaty ceny, a nadto ukrywając pojazdy m-ki P. (...) nr rej. (...) wartości 20.000,00 zł, P. (...) nr rej. (...) wartości 7.500,00 zł oraz F. (...) nr rej. (...) wartości 2.500,00 złotych, wyrządził spółce (...) Sp. z o.o. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w łącznej wysokości 10.034.000 złotych, uszczuplając przy tym zaspokojenie wielu jej wierzycieli w tym: R. M., B. G., S. K. (1), J. K. (2), Ł. A., L. M., W. K. (1), S. K. (2), M. Z., H. M., A. S., S. R., A. W. (1), M. H., A. B., Z. G. (2), S. B., M. G., G. T., M. A., A. W. (2), E. P., B. S., M. F., J. F., B. Z., P. J., R. S., M. S. (1), M. P. (1), T. T., P. P. (1), D. B., G. S. (...) Firma Handlowa (...) w K., Gminy B., J. R., (...) S.A. w K., J. K. (3) i J. K. (1) - PHU (...) siedzibą w S., (...) sp. z o.o. w W., (...) S.A. w W., T. J. i M. J., (...) S.A. w W., TIM Centrum Handlowe (...), Grupa Centrum Sp.j. w K., (...) Sp.z o.o. z siedzibą w K., Zakładu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., E. K. (1), Drugiego Urzędu Skarbowego w K., (...) S.A. w W., L. K., PPUH (...) w R., (...) Centrum (...) Sp.j. R.E. K. z siedzibą w K., (...) Oddział w K., P. H. Usługi (...) s.c z siedzibą w K., (...) S.A. w G., (...) S.A. we W., (...) S.A. w G., Firmy Handlowej (...) I. D., D. (...) s.c. z siedzibą w K., (...) S.A. w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) S.A. w G., Urzędu Dozoru Technicznego w W., (...) S.A. w W., (...) M. D. z siedzibą w B., Spółdzielni (...) w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w S., Hurtowni (...)j. H.Z. L. w Ś., (...) S.A. w W., (...) sp. z o.o.

z siedzibą w P., Miejskiego Zakładu (...) sp.

z o.o. w K., (...) S.A. w K., (...) z siedzibą w W., Powiatowego (...) Urzędu Pracy, (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Ośrodka Ruchu Drogowego w K., (...) S.A. z siedzibą

w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) Bank S.A. z siedzibą w W., Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż., (...) sp. z o.o.

w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) z siedzibą w H., (...) sp. z o.o. z siedzibą

w P., Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą

w K., (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą

w K., Biura (...) – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) S.A. Centrum Restrukturyzacji

i Windykacji Biuro w S., Banku (...) z siedzibą

w W., Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowo-Produkcyjnego (...) sp.

z o.o. z siedzibą w M., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., (...) Urzędu Skarbowego z siedzibą w G., (...) S.A. Oddział Dar Natury z siedzibą w W., Telewizji (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., Pe-Gaz F. i O. sp.j. z siedzibą w K., S. C. Bank

z siedzibą we W., (...) S.A. z siedzibą w W., Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., to jest czynu z art. 296 § 1 i 3 kk w zb. z art. 300 § 1 i 3 kk w zw. z art. 308 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 296 § 3 kk przy zast. art. 11 § 3 kk, art. 33 § 1,2,3 kk, art. 309 kk skazał go na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 600 (sześćset) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

4. na podstawie art. 41 § 1 kk, art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) zakaz obejmowania funkcji prokurenta oraz członka Zarządu, Komisji Rewizyjnej, Rady Nadzorczej w spółkach prawa handlowego na okres 8 (ośmiu) lat,

5. w zakresie zarzutu opisanego w pkt III oskarżenia uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 16.07.2010 roku do dnia 30.11.2010 roku

w S. jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez wprowadzenie w błąd polegające na zatajeniu braku wystarczających środków na pokrycie kosztów zakupu pojazdów i części w spółce (...), a także zamiaru zbycia składników majątkowych uniemożliwiających dalsze prowadzenie działalności spółki, kontynuował za pośrednictwem

pracowników przyjmowanie zaliczek na zakup aut i części, czym doprowadził niżej wymienione osoby do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem w łącznej wysokości 34.473,62 zł w następujący sposób:

- w okresie od dnia 03.11.2010 r. do dnia 08.11.2010 r. za pośrednictwem pracowników (...) sp. z o.o. przyjął od spółki (...) Sp. c. Handel i Usługi (...) i B. P. (1) z siedzibą w K. zamówienie nr (...) na zakup pojazdu m-ki P. (...) i doprowadził do wpłaty kwoty 3.900 zł tytułem zaliczki na ww. pojazd, który nie został zamówiony i dostarczony ww. przez (...) sp. z o.o.,

- w okresie od dnia 01.08.2010 roku do dnia 30.08.2010 roku za pośrednictwem pracowników (...) sp. z o.o. przyjął od S. M. (...) PPUH (...) w R. zaliczkę w kwocie 17.300 zł na zakup pojazdu m-ki P. (...), który nie został zamówiony i dostarczony ww. przez (...) sp. z o.o.,

- w okresie od 16.11.2010 r. do 30.11.2010 roku za pośrednictwem pracowników (...) sp. z o.o. przyjął od spółki (...) i M. S. Grupa Centrum sp. j. z siedzibą w K. kwotę 1.273,62 zł wpłaconą w dniu 30.11.2010 r. tytułem zaliczki na zakup części do naprawy pojazdu, które nie zostały zamówione i dostarczone ww. przez (...) sp. z o.o.;

- w dniu 16.07.2010 r. za pośrednictwem pracowników (...) sp. z o.o. przyjął od (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. kwotę 10.000 zł tytułem zaliczki na dostawę pojazdu m-ki P. (...), który nie został dostarczony ww. przez (...) sp. z o.o.,

- w dniu 25.11.2010 r. za pośrednictwem pracowników (...) sp. z o.o. przyjął od Firmy Handlowej (...) D., P. sp. c. w K. kwotę 2.000,00 zł tytułem zaliczki na dostarczenie pojazdu m-ki P. (...), który nie został zamówiony i dostarczony ww. przez (...) sp. z o.o., czym działał na szkodę tych podmiotów, to jest czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk, art. 33 § 1,2,3 kk skazał go na karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

6. uniewinnił oskarżonego M. K. (1) od zarzutu z punktu IV oskarżenia, a polegającego na tym, że w dniu 28 października 2010 roku w G., przywłaszczył powierzone mu środki pieniężne w kwocie 200.000,00 zł, przekazane tytułem zapłaty w części należności przysługującej spółce z tytułu sprzedaży użytkowania wieczystego nieruchomości opisanej w KW nr (...) oraz prawa własności nieruchomości położonej w S. 27C, działając tym samym na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., tj czynu kwalifikowanego z art. 284 § 2 kk,

7. uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 9 listopada 2010 roku w G. przywłaszczył powierzone mu środki pieniężne w kwocie 100.000,00 zł przekazane tytułem zapłaty części należności przysługującej spółce z tytułu sprzedaży nieruchomości KW nr (...) położonej w S. na działce numer (...) oraz nieruchomości KW nr (...) położonej w S. na działce numer (...), działając tym samym na szkodę spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., tj czynu kwalifikowanego z art. 284 § 2 kk

8. w zakresie zarzutu opisanego w pkt VI oskarżenia uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 22.02.2010 r. do dnia 23.02.2010 r.

w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy dotyczącej sprzedaży pojazdu m-ki P. (...), będącego własnością leasingodawcy - (...) Sp. z o.o. w W. i przeniesienia prawa własności pojazdu, doprowadził J. i J. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 99.000,00 złotych, stanowiącej całkowitą cenę pojazdu i wbrew ustaleniom, nie przekazał wpłaconej kwoty na konto leasingodawcy oraz nie wykupił przedmiotowego pojazdu, celem jego dalszej sprzedaży na rzecz J. i J. K. (1), czym działał na ich szkodę, to jest czynu z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk, art. 33 § 1,2,3 kk skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i wymierzył mu grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

9. w zakresie zarzutu opisanego w pkt VII oskarżenia uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego tego, że w dniu 31.12.2010 roku w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w S. w celu użycia za autentyczne podlegał pracowników spółki (...) sp. z o.o. G. T.

i R. S. do podrobienia dokumentów poprzez złożenie podpisu na wypowiedzeniu umowy o pracę z datą wsteczną, to jest czynu z art. 18 § 2 kk w zw.

z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw.

z art. 270 § 1 kk skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

10. uznał oskarżonego M. K. (1) za winnego popełnienia zarzuczonego mu w pkt IX oskarżenia czynu z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

11. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, 86 § 1 i 2, 2b kk, połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz grzywny i skazał go na karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i wymierzył mu łączną karę grzywny

w wysokości 800 (osiemset) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

12. w zakresie zarzutu opisanego w pkt X oskarżenia uznał oskarżonych R. P. (1) i M. N. za winnych tego, że w okresie od lipca 2010 roku do stycznia 2011 roku w G., K. i S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu, udzielili M. K. (1) pomocy w dokonaniu przestępstwa polegającego na uszczupleniu zaspokojenia wielu wierzycieli spółki (...) sp.

z o.o. okresie grożącej spółce upadłości oraz przestępstwa wyrządzenia tej spółce szkody majątkowej w wielkich rozmiarach polegającej na udzieleniu M. K. (1) pomocy i rady w zakresie sposobu sprzedaży nieruchomości, wykorzystując przy zakupie nieruchomości podmioty, w których R. P. (1) i M. N. mieli wpływ na podejmowane decyzje zawierając:

- w imieniu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. w dniu 28 października 2010 roku umowę kupna prawa użytkownika wieczystego działki gruntu 151 oraz prawa własności budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w S. nr 27C, opisanych w księdze wieczystej nr (...), za kwotę brutto 4.270.000,00 złotych;

- w imieniu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. w dniu 9 listopada 2010 roku umowę kupna działki gruntu nr (...) położonej w S., opisanej

w księdze wieczystej nr (...), za kwotę brutto 976.000 złotych,

- w imieniu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. w dniu 9 listopada 2010 roku umowę z (...) sp. z o.o. kupna nieruchomości, obejmującej działki gruntu nr (...), położonej w S., opisanej w księdze wieczystej nr (...) za kwotę brutto 4.758.000 złotych,

a nadto spowodowali wynajem nieruchomości i dalszą ich sprzedaż, a poprzez uzgodnienie w ww. umowach z M. K. (1), pełniącym wówczas funkcję Prezesa Zarządu, brak zapisów umożliwiających sprzedającej spółce skuteczne wyegzekwowanie od nabywców nieruchomości zapłaty ceny pomogli ww.

w nadużyciu uprawnień i niedopełnieniu obowiązków powodując wyrządzenie spółce (...) sp. z o.o. szkody majątkowej w wielkich rozmiarach w łącznej wysokości 10.004.000 złotych, działając tym samym na szkodę spółki (...) sp. z o.o. i jednocześnie wielu jej wierzycieli w tym: R. M., B. G., S. K. (1), J. K. (2), Ł. A., L. M., W. K. (1), S. K. (2), M. Z., H. M., A. S., S. R., A. W. (1), M. H., A. B., Z. G. (2), S. B., M. G., G. T., M. A., A. W. (2), E. P., B. S., M. F., J. F., B. Z., P. J., R. S., M. S. (1), M. P. (1), T. T., P. P. (1), D. B., G. S. (...) Firma Handlowa (...) w K., Gminy B., J. R., (...) S.A. w K., J. K. (3) i J. K. (1) - PHU (...) z siedzibą w S., (...) sp. z o.o.

w W., (...) S.A. w W., T. J.

i M. J., (...) S.A.

w W., TIM Centrum Handlowe (...), Grupa Centrum Sp.j. w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., Zakładu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., E. K. (1), Drugiego Urzędu Skarbowego w K., (...) S.A. w W., L. K., PPUH (...)

w R., (...) Centrum (...) Sp.j. R.E. K. z siedzibą w K., (...) Oddział w K., (...) i Usługi (...) s.c z siedzibą w K., (...) S.A. w G., (...) S.A. we W., (...) S.A. w G., Firmy Handlowej (...) I. D., D. (...) s.c. z siedzibą w K., (...) S.A. w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) S.A. w G., Urzędu Dozoru Technicznego w W., (...) S.A. w W., (...) M. D. z siedzibą w B., Spółdzielni (...) w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., Hurtowni (...)j. H.Z. L. w Ś., (...) S.A. w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., Miejskiego Zakładu (...) sp. z o.o. w K., (...) S.A. w K., (...) z siedzibą w W., Powiatowego (...) Urzędu Pracy, (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Ośrodka Ruchu Drogowego w K., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) Bank S.A. z siedzibą w W., Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż., (...) sp. z o.o. w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) z siedzibą w H., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w K., Biura (...) – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) S.A. Centrum Restrukturyzacji i Windykacji Biuro w S., Banku (...) z siedzibą w W., Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowo-Produkcyjnego (...) sp. z o.o. z siedzibą w M., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., (...) Urzędu Skarbowego z siedzibą w G., (...) S.A. Oddział Dar Natury z siedzibą w W., Telewizji (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., Pe-Gaz F. i O. sp.j. z siedzibą w K., S. C. Bank z siedzibą we W., (...) S.A. z siedzibą w W., Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., to jest czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 3 kk w zb. z art. 300 § 1 i 3 kk w zw. z art. 308 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to:

- na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 296 § 3 kk przy zast. art. 11 § 3 kk, art. 33 § 1,2,3 kk, art. 309 kk skazał R. P. (1) na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

- na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 296 § 3 kk przy zast. art. 11 § 3 kk, art. 33 § 1,2,3 kk, art. 309 kk w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw

w związku z art. 4 § 1 kk skazał M. N. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk na okres próby 5 (pięciu) lat oraz wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,

13. na podstawie art. 41 § 1 kk, art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. P. (1) zakaz obejmowania funkcji prokurenta oraz członka Zarządu, Komisji Rewizyjnej, Rady Nadzorczej w spółkach prawa handlowego na okres 6 (sześciu) lat,

14. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego R. P. (1) kary pozbawienia wolności i skazał go na karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

15. w zakresie zarzutu opisanego w pkt XI oskarżenia uznał oskarżonych R. R. (1), P. C. (1), P. C. (2) i M. R. za winnych tego, że w okresie od lipca 2010 do 10.11.2010 roku w G., K.

i S., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, po uprzednim zorganizowaniu przez M. K. (1), przy udzielonej mu przez R. P. (1) i M. N. pomocy w sprzedaży nieruchomości należących do (...) Sp. z o.o.,

i spowodowaniu jej s. majątkowej w wielkich rozmiarach w łącznej wysokości 10.004.000zł, udzielili pomocy w dokonaniu przestępstwa utrudniania zaspokojenia wielu jej wierzycieli w okresie grożącej jej upadłości, przy czym rola R. R. (1), P. C. (1) i P. C. (2) polegała na utworzeniu w dniu 26.10.2010 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. oraz (...) sp. z o.o.

z siedzibą w G. i zawarciu w dniu 10.11.2010 roku długoterminowych umów dzierżawy umożliwiających przejęcie w faktyczny zarząd zorganizowanej części przedsiębiorstwa w postaci stacji paliw oraz salonu sprzedaży pojazdów, zaś rola M. R. polegała na udzieleniu pomocy w tych transakcjach oraz organizacji i prowadzeniu działalności tych spółek, przy czym zachowaniem swoim pomogli w uszczupleniu zaspokożenia, wielu wierzycieli (...) Sp. z o.o., w tym: R. M., B. G., S. K. (1), J. K. (2), Ł. A., L. M., W. K. (1), S. K. (2), M. Z., H. M., A. S., S. R., A. W. (1), M. H., A. B., Z. G. (2), S. B., M. G., G. T., M. A., A. W. (2), E. P., B. S., M. F., J. F., B. Z., P. J., R. S., M. S. (1), M. P. (1), T. T., P. P. (1), D. B., G. S. (...) Firma Handlowa (...) w K., Gminy B., J. R., (...) S.A. w K., J. K. (3) i J. K. (1) - PHU (...) z siedzibą w S., (...) sp. z o.o. w W., (...) S.A. w W., T. J. i M. J., (...) i (...) S.A. w W., TIM Centrum Handlowe (...), Grupa Centrum Sp.j. w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., Zakładu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., E. K. (1), Drugiego Urzędu Skarbowego w K., (...) S.A. w W., L. K., PPUH (...) w R., (...) Centrum (...) Sp.j. R.E. K. z siedzibą w K., (...) Oddział w K., (...) i Usługi (...) s.c z siedzibą w K., (...) S.A. w G., (...) S.A. we W., (...) S.A. w G., Firmy Handlowej (...) I. D., D. (...) s.c. z siedzibą w K., (...) S.A. w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) S.A. w G., Urzędu Dozoru Technicznego w W., (...) S.A. w W., (...) M. D. z siedzibą w B., Spółdzielni (...) w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., Hurtowni (...)j. H.Z. L. w Ś., (...) S.A. w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., Miejskiego Zakładu (...) sp. z o.o. w K., (...) S.A. w K., (...) z siedzibą w W., Powiatowego (...) Urzędu Pracy, (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Ośrodka Ruchu Drogowego w K., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) Bank S.A. z siedzibą w W., Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż., (...) sp. z o.o. w K., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) z siedzibą w H., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w K., Biura (...) – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., (...) S.A. Centrum Restrukturyzacji i Windykacji Biuro w S., Banku (...) z siedzibą w W., Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowo-Produkcyjnego (...) sp. z o.o. z siedzibą w M., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., (...) Urzędu Skarbowego z siedzibą w G., (...) S.A. Oddział Dar Natury z siedzibą w W., Telewizji (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., Pe-Gaz F. i O. sp.j. z siedzibą w K., S. C. Bank z siedzibą we W., (...) S.A. z siedzibą w W., Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., to jest czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 1 i 3 kk w zw. z art. 308 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 300 § 3 kk przy zast. art. 11 § 3 kk w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 4 § 1 kk skazał ich na kary:

- R. R. (1) na karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
- P. C. (1) na karę roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,
- P. C. (2) na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- M. R. na karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym wykonanie tak orzeczonych kar pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat,

16. na podstawie art. 33 §1,2,3 kk wymierzył oskarżonym kary grzywny w wysokości:

- R. R. (1) 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,
- P. C. (1) 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,
- P. C. (2) 300 (trzysta) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych,
- M. R. 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

17. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu M. K. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 18 lutego 2013 roku do dnia 23 września 2014 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

18. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar grzywny okres zatrzymania:

- R. R. (1) w dniach od 21.10.2013 roku do dnia 22.10.2013 roku,
- P. C. (1) w dniach od 17.07.2013 roku do dnia 19.07.2013 roku,
- P. C. (2) w dniach od 17.07.2013 roku do dnia 19.07.2013 roku,
- M. R. w dniach od 17.07.2013 roku do dnia 19.07.2013 roku,
- M. N. w dniach 21.10.2013 roku do dnia 22.10.2013 roku,

przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywy,

19. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych M. K. (1), R. P. (1) i M. N. solidarnie obowiązek naprawienia szkody w części poprzez uiszczenie na rzecz (...) Sp. z o. o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w G. kwoty 1.382.680 złotych,

20. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych M. K. (1), R. P. (1), M. N., R. R. (1), P. C. (1), P. C. (2) i M. R. solidarnie obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz E. K. (1) kwoty 1.586,84 złotych,

21. obciążył oskarżonych kosztami postępowania w częściach ich dotyczących, przy czym kosztami postępowania w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa i zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłat.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: Prokurator Prokuratury Okręgowej

w S., obrońca oskarżonego M. K. (1) adw. K. W., obrońca oskarżonego R. P. (1) adw. M. K. (2), obrońca oskarżonego M. N. adw. W. S., obrońca oskarżonego R. R. (1) adw. K. S. (1), obrońca oskarżonych P. C. (1) i P. C. (2) adw. I. Z., obrońca oskarżonego M. R. adw. F. R., pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego E. K. (1) adw. A. M., pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych J. i J. K. (1) adw. D. M..

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego M. K. (1) w zakresie rozstrzygnięcia o zarzutach z pkt. IV i V części wstępnej wyroku, to jest opisanego w pkt 6. części dyspozytywnej wyroku. Apelujący zarzucił:

1. obrazę przepisu postępowania art. 7 k.p.k. mogącą mieć wpływ na treść wyroku, przejawiającą się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez wyprowadzenie błędnych wniosków z przeprowadzonych dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych, a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na treść orzeczenia w zakresie pkt. IV i V części wstępnej wyroku oraz pkt. 6 jego części dyspozytywnej, przejawiający się w przyjęciu, że M. K. (1) nie popełnił zarzucanych mu w pkt. IV i V części wstępnej wyroku czynów, podczas gdy ustalenia faktyczne, zwłaszcza okoliczność potwierdzenia wskazanych umów aktami notarialnymi oraz treści ich zapisów, a nadto wyjaśnienia M. K. (1) i R. P. (1) wskazują, że nabywcy nieruchomości wymienionych we wskazanych zarzutach wpłacili część kwot sprzedaży w kwotach 200.000 zł i dwa razy po 50.000 zł, a pieniądze te, jak wynika z materiału dowodowego, nie wpłynęły na konto (...) Sp. z o.o., a co za tym idzie oskarżony M. K. (1) wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstw przywłaszczenia mienia zarzucone mu w pkt. IV i V części wstępnej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynów wymienionych w pkt. 6 części dyspozytywnej wyroku

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości co do winy i kary obrońca oskarżonego M. K. (1) adw. K. W., zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia – poprzez błędne przyjęcie, iż:

a) w zakresie czynu I oskarżony ukrył księgi rachunkowe i inne dokumenty dotyczące majątku i pracowników (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego ocenianego zgodnie z dyrektywami zawartymi w treści art. 7 k.p.k. wynika, że takie twierdzenie jest nieuprawnione, bo nie poparte dowodami i nie zostało wykazane bez wątpliwości przez sąd orzekający,

b) w zakresie czynu I poprzez danie wiary opinii biegłego J. S. z zakresu rachunkowości, podczas gdy opinia ta i jej ocena jako dowodu, dokonana przez sąd zgodnie z dyrektywami z art. 7 k.p.k., jest niepełna i na jej podstawie nie można stwierdzić w jakim zakresie wierzyciele spółki (...) zostali uszczupleni działaniem M. K. (1),

c) w zakresie czynu I poprzez ustalenie, że M. K. (1) nie miał prawa do wyłącznego rozporządzenia dokumentacją, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego ocenionego zgodnie z dyrektywami wskazanymi w art. 7 k.p.k. wynika, że takie prawo posiadał,

d) w zakresie czynu II ustalenie (k. 13), że skoro większość ceny za sprzedane nieruchomości miała być przekazana wierzycielom hipotecznym, a przy tym nie sprawdzono sumy zobowiązań wobec wierzycieli, to M. K. (1) działał na szkodę spółki, podczas gdy takie ustalenia nie są wystarczające do przypisania oskarżonemu takiego znamienia,

e) w zakresie czynu II ustalenie (k. 13), że skoro umowy sprzedaży nieruchomości nie zawierały zapisów umożliwiających spółce (...) skuteczną egzekucję spłaty wierzycieli hipotecznych w konkretnym terminie i na konkretnych zasadach, to M. K. (1) działał na szkodę spółki, podczas gdy takie ustalenia nie są wystarczające do przypisania oskarżonemu takiego znamienia,

f) w zakresie czynu II ustalenie (k. 14), że na podstawie sprawowanej funkcji przez M. K. (1) oraz sposobu realizowania przez niego zarządzania i kontroli spółki (...) można mu przypisać ukrycie trzech pojazdów mechanicznych i tym samym działanie polegające na uszczupleniu zaspokojenia wierzycieli i na szkodę spółki (...), podczas gdy takie ustalenia nie są wystarczające do przypisania oskarżonemu takiego znamienia,

g) w zakresie czynu II ustalenie, iż czynności sprawcze podjęte były już w okresie od lipca 2010 r., w sytuacji, gdy okoliczności takie nie wynikają z żadnych dowodów, a nadto Sąd w tym zakresie przekroczył czasookres wynikający z zarzutu aktu oskarżenia, którym objęte były daty 28.10.2010 r. oraz 9 listopada 2010 r. oraz brak było wskazania dat ukrycia pojazdów,

h) w zakresie czynu II błędne ustalenie, iż umowy zbycia nieruchomości nie zawierały żadnych zapisów pozwalających spółce na skuteczne wyegzekwowanie roszczenia

w postaci ceny, w sytuacji gdy nabywca nieruchomości stawał się dłużnikiem rzeczowym nieruchomości – przystępując w ten sposób do długu i sama ta okoliczność zapewniała sprzedawcy nieruchomości skuteczność egzekucji i uzyskania ceny
w przypadku licytacji nieruchomości,

i) w zakresie czynu II brak dokonania precyzyjnych ustaleń – co do wysokości obciążeń hipotecznych na poszczególnych nieruchomościach, w tym hipotek łącznych i następnie brak odniesienia tych wartości do wartości nieruchomości w datach sprzedaży, w dacie upadłości oraz dacie wyrokowania,

j) w zakresie czynu II brak wykazania dowodami, w sposób wynikający z wymogów k.p.k., przez sąd, że M. K. (1) ukrył pojazd marki P. (...) wartości 20.000 zł, podczas gdy z zeznań świadków A. K. (1), L. M., D. K., a w szczególności Ł. A. wynika wniosek przeciwny,

k) błąd i dowolność co do ustalenia stanu faktycznego w zakresie zarzutu II – (str. 34 uzasadnienia) i skonstatowania, że spółka miała ujemny wskaźnik wypłacalności gotówkowej, podczas gdy w aktach sprawy nie ma takiego wskaźnika i nie wykazano skąd sąd wziął taki wskaźnik,

l) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu przez sąd (k. 59 uzasadnienia), że w skład szkody wchodzi m.in. również należność główna z tytułu niezapłaconych podatków PIT4R za okres od kwietnia 2009 roku do września 2009 roku wobec Drugiego Urzędu Skarbowego w K., podczas gdy należność ta jest objęta prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie II Wydział Karny – sygn. II K 212/14 z dnia 15.04.2015 oraz prawomocnym wyrokiem z dnia 2.11.2015 – V Ka 572/15 Sądu Okręgowego w Koszalinie, który przyjął wskazaną należność za okres od maja 2009 roku do grudnia 2009 roku,

m) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu przez sąd za pokrzywdzonego z tytułu podatku VAT (...) Urząd Skarbowy na kwotę 539.819 zł, podczas gdy to roszczenie jest tożsame z roszczeniem II Urzędu Skarbowego w K. i związane jest ze zmianą siedziby spółki (...),

n) w zakresie czynu III oskarżenia, że M. K. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru poprzez wprowadzenie w błąd polegające na zatajeniu braku wystarczających środków na zakup pojazdów i części w spółce (...), a także zamiaru zbycia składników majątkowych uniemożliwiających dalsze prowadzenie działalności spółki, kontynuował za pośrednictwem pracowników przyjmowanie zaliczek na zakup aut i części, czym doprowadził ustalonych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 34.473,62 zł, co w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego za ten czyn, a co w rzeczywistości nie miało miejsca i nie wypełniło ustawowych prawnokarnych znamion tego czynu zabronionego,

o) w zakresie czynu VI błędne ustalenie – zamiaru działania oskarżonego i uznanie umyślności oskarżonego, w sytuacji gdy oskarżony dążył do wykonania zawartej umowy i zamierzał przeznaczyć na ten cel środki z pożyczki udzielonej przez spółkę E. K. (1), które miały być tej spółce zwrócone,

p) w zakresie czynu VII błędne ustalenie, iż oskarżony dopuścił się podżegania swoich pracowników do podrobienia dokumentów, w sytuacji gdy były to jednorazowe prośby kierowane do nich, nie zmierzające do wywarcia zabronionego skutku,

q) błędne ustalenie szkody wyrządzonej spółce w pkt 19. wyroku poprzez ustalenie jej w wysokości 1.382.680 zł poprzez porównanie cen netto rzeczy w dacie sprzedaży oraz w trakcie postępowania upadłościowego w sytuacji, gdy zastosowany przez Sąd sposób miarkowania szkody w żaden sposób nie uwzględnia następujących okoliczności mających wpływ na wartość nieruchomości:

a) sytuacja rynkowa na rynku lokalnym nieruchomości przeznaczonych na salon samochodowy i stację paliw, której to sytuacji Sąd w żaden sposób nie zbadał na przyjęte przez Sąd daty,

b) sytuacji makroekonomicznej na rynku co najmniej województwa przeznaczonych na salon samochodowy i stację paliw, której to sytuacji Sąd w żaden sposób nie zbadał na przyjęte przez Sąd daty,

c) stanu nieruchomości, wynikających z zaniedbań syndyka i braku wydzierżawienia przez syndyka nieruchomości podmiotom, które dbałyby o stan nieruchomości,

d) nie jest wiadomo za jaką ostatecznie cenę uda się syndykowi sprzedać nieruchomości, a tym samym czy wystąpi jakakolwiek szkoda z tego tytułu,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia w zakresie zarzutu II opisanego w wyroku w postaci obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie w opisie czynu wszystkich niezbędnych znamion przestępstwa z art 300 § 1 i 3 k.k. w postaci wykazania, że przedmiotem sprzedaży było mienie stanowiące własność spółki (...), co w konsekwencji jednak doprowadziło do skazania M. K. (1) m.in. za to przestępstwo,

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 49 § 1 k.p.k. w zakresie czynu II poprzez uznanie, że E. K. (1) jest pokrzywdzony tym czynem, podczas gdy prawidłowa analiza tego przepisu prowadzi do wniosku przeciwnego,

4. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia w zakresie zarzutu II opisanego w wyroku w postaci obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę wyjaśnień M. K. (1) (k. 20 uzasadnienia), wskazujących że „wyjaśnienia (M. K. (1) przyp. KW) takie nie są wiarygodne, gdy weźmiemy pod uwagę fakt, że zabiegi związane ze sprzedażą nieruchomości, a następnie ich dzierżawą miały umożliwić dalszą działalność bez długów spółce (...) i taki był zamysł tych transakcji”, podczas gdy takie działanie zarządu (...) i jego prezesa jest działaniem dla dobra spółki i trudno doszukiwać się w nim znamion przestępstwa lub powodu na ustalenie niewiarygodności oskarżonego,

5. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia w zakresie zarzutu II opisanego w wyroku w postaci obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 49 § 1 k.p.k. poprzez uznanie za pokrzywdzonego Banku (...) podczas gdy wierzytelności tego podmiotu zostały sprzedane dla (...),

6. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia w postaci obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieujawnienie przez sąd w czasie rozpraw (sprawa II K 32/14) i niewłączenie w poczet materiału dowodowego zeznań świadka A. K. (1) z kart 2094-2095 podczas, gdy prokurator w akcie oskarżenia i sąd w wyroku oraz uzasadnieniu wyroku powoływali się na zeznania tego świadka w zakresie ustalania stanu faktycznego oraz odpowiedzialności karnej oskarżonego M. K. (1), co uniemożliwiło podjęcie obrony materialnej oskarżonego w tym zakresie,

7. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia w postaci obrazy art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 148 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nie zamieszczanie w treści protokołów rozprawy treści pytań do biegłych i świadków oraz oskarżonych co jest sprzeczne z zasadą czytelności protokołu,

8. naruszenie przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 91 § 1 i 2 k.k. poprzez niezastosowanie instytucji tzw. ciągu przestępstw do czynów z art. 286 § 1 k.k. opisanych w pkt. 5 i 6 wyroku pomimo istnienia ustawowych przesłanek zakwalifikowania tych przestępstw jako popełnionych w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu oraz niezastosowania kary łącznej w stosunku do tego ciągu przestępstw i innych kar jednostkowych,

Z ostrożności procesowej podniósł również zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego tj.:

9. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 286 § 1 k.k. w zakresie czynu VI oskarżenia poprzez uznanie, że M. K. (1) swoim działaniem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonych w zakresie wpłaconych przez nich pieniędzy w kwocie 99.000 zł na zakup pojazdu P. (...) i miał zamiar wyłudzenia tych pieniędzy, co w rzeczywistości nie miało miejsca i nie stanowiło przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., a w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego za ten czyn,

10. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 12 k.k. w zakresie czynu VI oskarżenia poprzez nieuznanie, że M. K. (1) działał w tym zakresie w krótkich odstępach czasu i wyniku z góry powziętego zamiaru, co z kolei stanowi błąd

w określeniu zamiaru oskarżonego jako celowościowy i wynikowy co do popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. we wskazanych w wyroku datach,

11. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 115 § 2 k.k. w zw.

z art. 1 § 2 k.k. w zakresie czynu VII i IX oskarżenia poprzez pominięcie

w uzasadnieniu wyroku (k. 110) uznania, za okoliczności łagodzące wobec M. K. (1) w postaci braku wyrządzonej lub grożącej działaniem oskarżonego szkody oraz motywacja sprawcy, co przy ich prawidłowym uwzględnieniu mogło doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego od tego czynu z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości tych czynów,

12. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zakresie czynu VII oskarżenia poprzez ustalenie:

– że M. K. (1) dopuścił się wskazanego czynu w postaci stadialnej dokonania, podczas, gdy sąd orzekający w niniejszej sprawie winien przyjąć, przy ustalonym przez siebie stanie faktycznym, że oskarżony co najwyżej dopuścił się tego przestępstwa w formie stadialnej usiłowania,

– że M. K. (1) nakłaniał G. T. (k. 269-271) i R. S. (k. 273-275) do podrobienia dokumentów poprzez złożenie na wypowiedzeniu umowy

o pracę i na umowie o pracę podpisu z datą wsteczną, podczas gdy oskarżony nie nakłaniał pokrzywdzonych do takiego działania,

13. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 300 § 1 k.k. w zw.

z art. 300 § 3 k.k. – poprzez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów do ustalonego stanu faktycznego – bowiem słusznie ustalono, że w wyniku wyroków Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 16 września 2014 roku, sygn. akt VI GC, z dnia 02.09.2014 roku, sygn. akt VI GC 26/15 i 25/11 i z dnia 24 maja 2013 roku, sygn. akt VI GC 24/11 czynności prawne dokonane przez M. K. (1) w dniach 28.10

i 9.11.2010 r. w formie aktów notarialnych w imieniu (...) sp. z o.o. były nieważne, a tym samym nie zaszedł skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli, w szczególności wierzycieli hipotecznych,

14. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 296 § 1 k.k. – poprzez niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego tego przepisu bowiem ustalono, iż w wyniku wyroków Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 16 września 2014 roku, sygn. akt VI GC 25/11, z dnia 24 maja 2013 roku, sygn. akt VI GC 24/1111 i z dnia 24 maja 2013 roku, sygn. akt VI GC 24/11 czynności prawne dokonane przez M. K. (1) w dniach 28.10 i 9.11.2010 r. w formie aktów notarialnych w imieniu (...) sp. z o.o. były nieważne, a tym samym nie zaszedł skutek w postaci wyrządzenia spółce szkody majątkowej,

15. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 300 § 1 k.k. w zw.

z art. 300 § 3 k.k. – poprzez niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego tych przepisów bowiem jak wynika z ustaleń Sądu – szereg zobowiązań

i wymagalność tych zobowiązań powstała po datach 28.10.2010r. oraz 9.11.2010r.,

a tym samym część podmiotów wskazanych na str. 31-34 wyroku nie była wierzycielami, w związku z czym dokonane czynności nie mogły wpłynąć na ich pokrzywdzenie i działanie na ich szkodę,

16. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 46 § 1 k.k. – poprzez jego błędne zastosowanie przy orzekaniu w pkt 19 wyroku, bowiem brak jest precyzyjnych dowodów, wykazujących w sposób nie budzący wątpliwości szkodę majątkową (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej,

17. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 4 § 1 k.k. poprzez niezastosowanie zasad intertemporalnych przy zastosowaniu i wymierzaniu kary łącznej i zastosowanie przepisów mniej korzystnych dla M. K. (1) dotyczących tej kary obowiązujących w czasie orzekania, zamiast zastosowania przepisów obowiązujących w czasie popełnienia tych czynów,

18. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 393 § 3 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuznanie za dowód oświadczenia Z. G. (1) (k. 15646, t. 78) z podpisami notarialnie poświadczonymi i zaliczenia go w poczet materiału dowodowego podczas, gdy oświadczenie to mogło być uznane za dowód w postępowaniu karnym,

19. obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 170 § 1 k.p.k. w postaci oddalenia wniosków dowodowych oskarżonego M. K. (1) i jego obrońcy o powołanie nowego biegłego z zakresu rachunkowości, bowiem wydane przez J. S. opinie są nierzetelne, niepełne i nielogiczne,

20. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej wobec M. K. (1), podczas gdy szczególne i ogólne dyrektywy sądowego wymiaru tych kar oraz przesłanki przedmiotowo-podmiotowe opisane w art. 115 § 2 k.k. przemawiają za wymierzeniem temu oskarżonemu łagodniejszej kary łącznej w wymiarze dwóch lat i sześciu miesięcy.

Tak zarzucając, obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów i zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony za postępowanie w postępowaniu przygotowawczym, przed Sądem I i II instancji,

albo

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Koszalinie,

a z ostrożności procesowej wniósł o:

3. obniżenie wymierzonych kar jednostkowych za poszczególne czyny oraz kary łącznej, które są rażąco surowe i nie uwzględniają wszystkich zasad wymiaru kary opisanych w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 457 § 1 kpk odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia co do apelacji obrońców oskarżonych M. R., P. C. (1) i P. C. (2).

W pierwszej kolejności rozważeniu i ocenie poddane zostały apelacje złożone przez prokuratora i obrońcę oskarżonego M. K. (1) jako, że dotyczą czynów zarzucanych temu oskarżonemu.

Apelacja Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie zasługiwała na uwzględnienie w całości.

Odnosząc się wprost do zarzutów wywiedzionych w tym środku odwoławczym, w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu M. K. (1) w punktach IV i V aktu oskarżenia wskazać należy, iż nie ulega wątpliwości, że z treści zawartych przez oskarżonego w imieniu spółki umów sprzedaży z dnia 28 października 2010 r.

i z dnia 9 listopada 2010 r. wynika, że część ceny tj. łącznie w kwocie 300.000 złotych została zapłacona, co oskarżony jako przedstawiciel sprzedawcy potwierdził kwitując jej odbiór (odpowiednio § 4 zawartych umów z k. 4216-4225, 4254-4259, t. 22). Okoliczności te nie były kwestionowane przez oskarżonych. M. K. (1) składając wyjaśnienia potwierdził, że środki te jeszcze przed dokonaniem transakcji otrzymał

w gotówce od R. P. (1) w kilku ratach i zostały przez niego lub jego ówczesną żonę R. K., wpłacone do kasy spółki lub bezpośrednio na konto bankowe spółki. Natomiast wzajemnie z R. P. (1) sprzecznie opisywali skąd pomysł na ratalny sposób rozliczeń w gotówce. Oskarżony R. P. (1) przed Sądem zmienił wyjaśnienia twierdząc, że gotówkę przekazał nie pani M. K. (1), tylko M. K. (1). Tymczasem Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał, że w toku postępowania nie ustalono, czy w rzeczywistości M. K. (1), jako reprezentującemu spółkę (...) przekazano część ceny należnej w gotówce z tytułu umów sprzedaży nieruchomości.

Jednocześnie Sąd wskazał przy tym, że na kontach spółki, jak również w dostępnej dokumentacji, nie odnaleziono dokumentu, który wprost wskazywałby na przekazanie przez M. K. (1) do majątku spółki gotówki w rozliczeniu tych trzech transakcji. Słusznie zatem prokurator zarzuca błędność wniosku, by z faktu braku wpływu na konto spółki kwoty 300.000 złotych miało wynikać, że przekazanie tej kwoty oskarżonemu nie miało miejsca. Nie ulega wątpliwości, że kapitał zakładowy w spółce z o.o. jest majątkiem odrębnym od majątku osobistego udziałowców spółki, a więc mieniem cudzym w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. W przypadku osób prawnych i ułomnych osób prawnych, to osoby działające w imieniu spółki (wspólnicy, członkowie zarządu, prokurenci, pełnomocnicy, pracownicy) władają znajdującym się w jej posiadaniu mieniem, a wówczas to oni mogą dopuścić się sprzeniewierzenia mienia należącego do spółki. Pieniądze spółki uzyskane z tych trzech transakcji, których otrzymania oskarżony nie kwestionował – były dla niego mieniem powierzonym, dlatego też nie miał on prawa zatrzymywać pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości stanowiących własność spółki, a istotnym jest czy rozliczył się z powierzonych pieniędzy, tzn. czy środki te przekazał na konto spółki.

Ponownej oceny Sądu pierwszej instancji, opartej na całokształcie dowodów, będzie zatem wymagało zachowanie oskarżonego opisane w punkcie IV i V zarzutu. Zadaniem Sądu Okręgowego będzie dogłębna analiza strony podmiotowej

i przedmiotowej czynów zarzucanych oskarżonemu, albowiem dotychczas nie miało to miejsca, co implikuje wniosek, że zaskarżone orzeczenie o jego uniewinnieniu, było w tych warunkach co najmniej przedwczesne.

Odnosząc się kolejno do apelacji złożonej przez obrońcę oskarżonego M. K. (1) stwierdzić należy, iż generalnie nie zasługiwała ona na uwzględnienie. Omówienie zarzutów w niej zawartych zostanie usystematyzowane według czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku.

W zakresie czynu I i sformułowanych w tym przedmiocie zarzutów, w pierwszym rzędzie zwrócić uwagę należy, iż jak wskazał Sąd pierwszej instancji, że zeznania świadków m.in. R. S., A. K. (2), K. S. (2), G. T., potwierdzają okoliczność pakowania na polecenie M. K. (1) w kartony dokumentów spółki i ich wywiezienia ze S., czego apelujący nie kwestionuje. Wbrew jego zarzutom natomiast, z zeznań syndyka spółki (...) wynika, że ten nie objął żadnych dokumentów finansowych, ani akt personalnych spółki, a wskazywał jedynie na resztki dokumentacji magazynowej, teczkę, jakieś faktury i używane części, które nie stanowiły żadnej wartości. Do dnia dzisiejszego syndyk nie posiada dokumentacji spółki, konieczne z tego powodu było otwarcie księgi z saldem zerowym (k. 12373, t. 62). Sąd Apelacyjny aprobejuje oceny Sądu pierwszej instancji w zakresie uznania za zasługujące na wiarę zeznania świadka Z. G. (1). Natomiast w opozycji do zarzutów apelującego wskazać należy, iż pisemne oświadczenie świadka nie jest

w postępowaniu karnym dowodem, jest nim bowiem zeznanie w charakterze świadka złożone pod groźbą odpowiedzialności karnej. W myśl art. 174 k.p.k. dowodu

z zeznań świadka nie można zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, i w tej kategorii należy postrzegać pisemne oświadczenie Z. G. (1) złożone do akt sprawy. Zarzut obrazy przepisów proceduralnych tj. art. 393 § 3 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. nie zasługiwał zatem na uwzględnienie. Dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie może mieć to, co Z. G. (1) zeznał w charakterze świadka. Należy zauważyć, że był on przesłuchiwany w tym charakterze wielokrotnie, a wiarygodność i znaczenie jego zeznań były przedmiotem wnikliwej analizy Sądu pierwszej instancji w kontekście całokształtu dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wynika z nich, że Z. G. (1) ze względu na sytuację, w jakiej się wówczas znajdował, zgodził się zostać prokurentem spółki (...), i za kwotę 700 złotych oraz obietnicę spłaty jego kredytu podpisywać przedkładane mu przez R. P. (1) pisma, w tym protokół z dnia 22 grudnia 2010 r. dotyczący przekazania dokumentów spółki, przy podpisaniu którego – jak wskazał – nie był obecny M. K. (1), natomiast w biurze gdzie podpisywał protokół widział jedynie skoroszyty w dwóch kartonach (k. 5142-5143, t. 26). Dlatego wbrew odmiennym wywodom apelującego stwierdzić należy, iż poprzez takie działanie właśnie, M. K. (1) wcale nie musiał potajemnie wykradać i niszczyć osobiście dokumentacji, skoro zamysłem sporządzenia protokołu dalszego przekazania dokumentacji, było przerzucenie odpowiedzialności za dokumentację spółki, na Z. G. (1), który w rzeczywistości jednak dokumentacji żadnej nie otrzymał, a za otrzymane pieniądze zgodził się być jedynie figurantem. W przeciwnym razie, jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, Z. G. (1) wiedziałby czy dokumenty zostały przekazane dalej i gdzie się znajdują, nie miał on bowiem żadnego interesu w tym, by informacje takie ukrywać. A w tych okolicznościach ukrycie całej dokumentacji spółki i doprowadzenie do fikcyjnego udokumentowania przekazania dokumentów na rzecz figuranta miało uniemożliwić identyfikację przestępczego działania M. K. (1). Nade wszystko bowiem nie należy tracić z pola widzenia celu, w jakim dokumentacja ta była pakowana przez pracowników spółki. Jak wynika z ich zeznań przez kilka dni, około tygodnia i wywieziona w niewiadome miejsce (k. 13877, 13895-13896, 13766, t. 69). Analiza akt sprawy potwierdza bowiem, że już w grudniu, zaraz po wyznaczeniu J. T. (1) tymczasowym nadzorcą sądowym, podjął on próby dotarcia do zarządu spółki i przejęcia dokumentacji, przy czym pracownik Z. G. (2) odmawiała przyjęcia dokumentów świadczących o wyznaczeniu go nadzorcą, zaś M. R. odmawiał mu wglądu do dokumentacji spółki, nie podając uzasadnienia odmowy, a kiedy policja podjeżdżała to M. K. (1) miał opuszczać budynek (k. 12371-12372, 12376, 12382, t. 62). Tym samym, okoliczności te ocenić należy zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jako unikanie przez M. K. (1) spotkania z J. T. (1) i nie podjęcie z nim współpracy w wymaganym przepisami prawa zakresie, w tym wydania mu ksiąg rachunkowych i innych dokumentów dotyczących majątku nadzorowanej, a następnie upadłej spółki (...). W momencie bowiem wystąpienia wyznaczonego tymczasowego nadzorca sądowego z żądaniem udostępnienia dokumentacji spółki, obowiązkiem spółki i reprezentującej ją oskarżonego, było udostępnienie tej dokumentacji J. T. (1). Natomiast cały ciąg zdarzeń i dalsze postępowanie oskarżonego - zamysł z przeniesieniem siedziby spółki do G. i w związku z tym przeniesienie żądanej dokumentacji w inne miejsce (już po wyznaczeniu nadzorca i jego żądaniu jej udostępnienia), pakowanie dokumentów w kartony przez pracowników spółki przez kilka dni, następnie protokolarne przekazanie dokumentacji Z. G. (1) – osoby, która pełniła rolę li tylko figuranta, jak trafnie przyjął Sąd orzekający, mająca za zadanie jedynie podpisywać przedkładane mu przez oskarżonego R. P. (1) dokumenty i w rzeczy samej niemająca pojęcia o działalności i kondycji spółki (...), wywiezienie dokumentacji spółki w niewiadome miejsce – potwierdza cel przestępczego działania oskarżonego i uzyskanie tegoż celu poprzez faktyczne uniemożliwienie nadzorcę zapoznania się z dokumentacją spółki przez jej ukrycie. Na wsparcie stanowiska Sądu merytorycznego należy podnieść i to, że J. T. (1) zgłosił się do siedziby spółki (...) tuż po wyznaczeniu go nadzorcą tymczasowym i prosił o przekazanie mu dokumentacji. Oskarżony M. R. odmówił okazania dokumentacji, nie poinformował go o zmianie siedziby spółki, a zadeklarował na umówionym spotkaniu, przekazanie dokumentacji w obecności M. K. (1). Następnie, mimo podejmowanych prób nie udało się tymczasowemu nadzorcę wejść do pomieszczeń spółki oraz spotkać z oskarżonym M. K. (1), czy M. R. pełniącym funkcję dyrektora operacyjnego. Skoro przed 20 grudnia J. T. (1) poinformował pracowników spółki, w tym M. R., że jako nadzorca tymczasowy chciał przejąć dokumentację spółki, zaś oskarżony M. K. (1) miał tę dokumentację spółki w dniu 22 grudnia 2010 roku przekazać Z. G. (1), to nieodparta logika zdarzeń nakazuje zaakceptować stanowisko Sądu orzekającego, że faktycznie do przekazania dokumentacji spółki (...) nie doszło, a protokół poświadczający taką czynność był nieprawdziwy. Zasadnie zatem zachowanie oskarżonego potraktowano w płaszczyźnie odpowiedzialności za przestępstwo z art. 276 k.k. Natomiast błędnie Sąd pierwszej instancji zakwalifikował działanie oskarżonego z art. 276 k.k. w zbiegu z art. 271 § 1 k.k., albowiem nie sposób przyjąć, jak czyni to Sąd orzekający, by sfalszowany protokół przekazania dokumentacji spółki

mógł być uznany, jako dokument wystawiony w rozumieniu art. 271 k.k. Pojęcie dokumentu użyte w art. 271 k.k. ma bowiem węższy zakres niż przewidziane w definicji z art. 115 § 14 k.k. i przede wszystkim wykraczać wskutek jego wystawienia konsekwencjami prawnymi „na zewnątrz”, czego nie można odnieść do dokumentu w postaci fałszywego protokołu przejęcia dokumentacji potwierdzającego nieprawdziwą czynność, a mianowicie nieprawdziwą czynność między oskarżonym a świadkiem Z. G. (1). W tych okolicznościach zachowanie M. K. (1) należało zakwalifikować, jak uczynił to prokurator w akcie oskarżenia, a mianowicie z art. 523 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Kolejno odnieść należy się do zarzucanego przez apelującego braku uprawnień oskarżonego do wyłącznego rozporządzenia dokumentacją. I tak wskazać należy, iż postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010 r., sygn. akt VII GU 82/10 Sąd Rejonowy w Koszalinie zabezpieczył majątek dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego w osobie J. T. (1), dnia 29 grudnia 2010 r. zmieniając sposób zabezpieczenia w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości (...) sp. z o.o., w miejsce tymczasowego nadzorcy sądowego wprowadzając zarząd przymusowy w osobie J. T. (1) wskazując, że wszystkie czynności zarządu wykonuje zarządca przymusowy (k. 3, 4). Upadłość spółki (...) obejmującą likwidację majątku ogłoszono postanowieniem z dnia 4 stycznia 2011 r. (k. 5). Okoliczności te czynią zarzut obrońcy niezasadnym, skoro czas popełnienia zarzucanego w pkt I oskarżenia czynu Sąd pierwszej instancji ustalił na okres od grudnia 2010 r. do 8.03.2011 r. (pkt 1 i 2 wyroku) i datę tę przyjął również Sąd odwoławczy. Natomiast zarzut zawarty w pkt 1 lit. b apelacji, w zakresie czynu I sformułowany został zapewne omyłkowo, gdyż co do tego przestępstwa Sąd pierwszej instancji nie czynił ustaleń w oparciu o opinię biegłego J. S. co do zakresu uszczuplenia wierzycieli spółki (...). Jednakże rozważania w zakresie kwestionowanej przez apelującego opinii biegłego poczynione zostaną w dalszej części uzasadnienia.

Przechodząc do omówienia zarzutów sformułowanych w zakresie czynu II, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż procedując w niniejszej sprawie Sąd meriti nie dopuścił się obrazy wskazanych w środku odwoławczym przepisów postępowania karnego. Dowody wszak podlegają swobodnej ocenie Sądu orzekającego przez pryzmat okoliczności wymienionych w art. 7 k.p.k. W sposób wnikliwy i wszechstronny Sąd pierwszej instancji rozważył wszystkie dowody, a ocena materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem zasady obiektywizmu, domniemania niewinności i swobodnej oceny dowodów. Ma ona charakter wszechstronny, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Odmienna w tym zakresie ocena obrońcy oskarżonego prowadzi do wniosku, którego nie sposób zaakceptować. Wynika z niej bowiem, że umowy sprzedaży nieruchomości należących do spółki (...) – pozbawiające ją prawa własności i prawa do prowadzenia na nich dotychczasowej działalności – były działaniem dla dobra tej spółki w sytuacji, gdy spółki, które nabyły nieruchomości, wydzierżawiły je jeszcze innym spółkom. Sąd Okręgowy zatem ocenił zgromadzone dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz kierując się doświadczeniem życiowym. Sąd pierwszej instancji dał wiarę opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości J. S., akceptując wynikający z niej wniosek, że w dacie działania oskarżonych spółka (...) znajdowała się w sytuacji zagrożenia upadłością, którą ostatecznie ogłoszono w dniu 4.01.2011 roku. Podkreślił przy tym, że biegły J. S. sporządzając swoje pisemne opinie, nie znał wszystkich okoliczności m.in. w zakresie korygowania roszczeń przez pokrzywdzonych. O ile biegły opierał się w całości na liście wierzytelności, to pokrzywdzenie w rozumieniu art. 300 k.k. wymagało oceny wiarygodności dowodów z pozycji Sądu, czego biegły słusznie uniknął. Wreszcie wyniki postępowania upadłościowego, prowadzonego bez udziału biegłego, potwierdziły trafność jego wniosków co do poziomu zobowiązań spółki przewyższających wartość majątku masy upadłości spółki. Dlatego sama odmienna ocena merytoryczna przez skarżącego wniosków biegłego nie jest wystarczająca, jeżeli dowód z opinii biegłego jest przekonujący i zrozumiały dla sądu, który to obiektywnie i trafnie uzasadnił – fakt, że dowód ten nie jest przekonujący dla strony procesowej, nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 k.p.k.

Wskazać również należy, iż zarzut obrazy prawa procesowego może zostać uznany przez Sąd odwoławczy za zasadny i skuteczny tylko wówczas, gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to rzeczywiste naruszenie przez Sąd orzekający określonego przepisu prawa procesowego oraz wskazanie przez skarżącego sposobu jego naruszenia. Drugi zaś warunek to wynikający z treści art. 438 pkt 2 k.p.k. obowiązek wykazania przez skarżącego wpływu obrazy danego przepisu prawa procesowego na treść wyroku. Jest przy tym oczywiste, że jeżeli naruszenie ma dotyczyć przepisów

k.p.k. ze sfery gromadzenia dowodów to wpływ na treść wyroku przejawiać się powinien w dokonaniu przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych.

W świetle powyższego, w przedmiotowej sprawie niezasadnie apelujący wywodzi naruszenie prawa do obrony oskarżonego, skoro z treści protokołu przesłuchania świadka A. K. (1) (k. 8169-8172, t. 41) wynika, że miał on możliwość zadawania pytań temu świadkowi związanych z treścią zeznań złożonych przez niego wcześniej (k. 2094-2095, t. 11) i z uprawnienia tego korzystał. Odmienną zaś kwestią jest, że pytania te uchylano jako nieistotne. Ocenie bowiem podlegało postępowanie oskarżonego M. K. (1) w zakresie zarzuconych mu czynów, natomiast ewentualnie wskazywany przez obrońcę interes E. K. (1) w doprowadzeniu spółki do upadłości nie stanowi przesłanki, która miałaby zwolnić oskarżonego od odpowiedzialności za własne działanie. Z tego względu nie zasługują również na uwzględnienie zarzuty naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie każde naruszenie przepisów postępowania jest wystarczające do postawienia skutecznego zarzutu, lecz tylko takie, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, co należy oczywiście w środку odwoławczym wykazać. Tego również w zakresie sformułowanych zarzutów naruszenia art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 148 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. skarżący bezspornie nie czyni. Kolejno, bezzasadność obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie w opisie czynu wszystkich niezbędnych znamion przestępstwa z art. 300 § 1 i 3 k.k. w postaci wykazania, że przedmiotem sprzedaży było mienie stanowiące własność spółki (...), wynika z pominięcia przez obrońcę oskarżonego okoliczności, iż w opisie czynu wskazano, że oskarżony M. K. (1) popełnił zarzucony mu czyn działając jako prezes zarządu Spółki (...) Bałtyk sp.

z o.o. z siedzibą w S.. Biorąc to pod uwagę, a także dalszą część opisu czynu – wynikają już jasne i oczywiste wnioski co do prawidłowości określenia przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej.

Przechodząc zatem do zarzutów sformułowanych w przedmiocie błędnych ustaleń faktycznych stwierdzić należy, że już samo zawarcie przez oskarżonego

w imieniu spółki umów sprzedaży nieruchomości należących do spółki, na których prowadzona była działalność gospodarcza, doprowadziło do wyrządzenia spółce szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, a tym samym uszczupliło zaspokojenie wierzycieli spółki. Umowy powyższe pozbawiły bowiem spółkę (...) nieruchomości, na których prowadzona była działalność gospodarcza, w sytuacji gdy spółka ta w dalszym ciągu pozostawała dłużnikiem osobistym swoich wierzycieli. Istotnym jest również, że dokonane przez oskarżonego czynności w dalszej kolejności przyczyniły się do ogłoszenia upadłości spółki wobec niemożności zaspokojenia wierzycieli spółki. Natomiast okoliczność, że syndyk odzyskał do masy upadłości sprzedane przez M. K. (1) nieruchomości tylko potwierdza słuszność tej tezy.

Z tych względów zarzuty skarżącego, iż nie doszło do uszczuplenia czy udaremnienia zaspokojenia wierzycieli, uznać należy za bezzasadne. Natomiast wskazywana możliwość zaspokojenia pokrzywdzonych z prowadzonego postępowania upadłościowego jest irrelevantna z punktu widzenia znamion omawianego przestępstwa. Do istoty przestępstwa z art. 300 k.k. należy rzeczywiste wyrządzenie szkody, a jak sam skarżący wskazuje zostanie ona naprawiona dopiero po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego, co do jej wyrządzenia nie ma zatem wątpliwości. Natomiast wbrew wywodom obrońcy okoliczność uznania za nieważne czynności sprzedaży nie przeczy, że zanim doszło do ich unieważnienia, to nieruchomości zostały wyprowadzone z majątku spółki, a wierzyciele zwrócili się

z wnioskami o ogłoszenie jej upadłości właśnie ze względu na wyrządzone im szkody, które zgłosili na listę wierzycieli. Niesłusznie przy tym obrońca zarzuca, że szereg zobowiązań i wymagalność tych zobowiązań powstała po datach 28.10.2010 r. oraz 9.11.2010 r., a tym samym część podmiotów wskazanych na str. 31-34 wyroku nie była wierzycielami, skoro czas popełnienia zarzuconego czynu określono jako okres od lipca 2010 roku do stycznia 2011 roku. Analiza akt sprawy potwierdza, że prawidłowo Sąd Okręgowy jako pokrzywdzonych wskazał podmioty, których wierzycielności powstały przed styczniem 2011 roku. Z tego względu zarzuty obrazy przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 300 § 3 k.k. na uwzględnienie nie zasługiwały. Zwrócić uwagę należy, iż w okresie od lipca 2010 roku oskarżony uczestniczył w spotkaniach, w toku których ustalono plan wyprowadzenia majątku spółki, udzielono mu pomocy i rady w zakresie sposobu sprzedaży nieruchomości, wykorzystując przy zakupie nieruchomości spółki: (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.,

w których R. P. (1) i M. N. mieli wpływ na podejmowane decyzje i spowodowali wynajem i dzierżawę zakupionych od spółki (...) nieruchomości i dalszą ich sprzedaż. Do stycznia 2011 roku plany te zostały wprowadzone w życie i zrealizowane, na skutek (...) spółka (...) została pozbawiona swojego majątku, w tym wskazanych pojazdów. Natomiast wyjście poza granice oskarżenia polega na orzekaniu poza jego podstawą faktyczną, wyznaczoną tym samym historycznym zdarzeniem, które jest pojęciem szerszym od pojęcia czynu oskarżonego odnoszącego się do działania lub zaniechania. Dla zachowania tożsamości czynu niezbędna jest niezmiennosc podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a w razie poczynienia innych ustaleń co do czasu i miejsca czynu, także tożsamości osoby pokrzywdzonej (zob. wyrok SN z dnia 25 sierpnia 2010 r., II KK 186/10, LEX nr 619624) – co wskazuje na bezzasadność zarzutu apelującego sformułowanego w tym przedmiocie.

Choć słusznie zarzuca skarżący, że nie zawarcie w umowach sprzedaży zapisów umożliwiających spółce wygryzowanie od nabywców nieruchomości zapłaty ceny nie należy do przesłanek zarzucanego przestępstwa – który to zwrot należało wyeliminować z opisu czynu – to jednak nie zmienia to oceny, że samo zawarcie umów sprzedaży nieruchomości spółki skutkowało wyrządzeniem jej szkody majątkowej w wielkich rozmiarach. Jednocześnie wobec weryfikacji akt sprawy należało wyeliminować z treści przypisanego oskarżonemu czynu jako pokrzywdzoną (...) sp. z o.o. w W., na co zresztą słusznie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Z kolei zarzucany brak dokonania precyzyjnych ustaleń – co do wysokości obciążeń hipotecznych na poszczególnych nieruchomościach, w tym hipotek łącznych i brak odniesienia tych wartości do wartości nieruchomości w datach sprzedaży,

w dacie upadłości oraz dacie wyrokowania, jest niezasadny choćby z tego względu, że jak wynika z analizy akt sprawy nie doszło do zaspokojenia wierzycieli hipotecznych, co nastąpi dopiero w trakcie prowadzonego postępowania upadłościowego, w którym zgłosili oni swoje wierzytelności. Ustalenia zatem w przedmiocie postulowanym przez apelującego uznać należało za niecelowe. Z kolei stwierdzenie Sądu pierwszej instancji, że w 2009 r. spółka miała „ujemny wskaźnik wypłacalności gotówkowej” na dzień bilansowy odnosi się do zeznań świadka M. P. (2), w których wskazał on, że „po wprowadzeniu korekt do bilansu spółki z 2009 r. wyszedł inny wynik finansowy tzn. wyszła strata”. Trudno zatem uznać by użyty przez Sąd,

a kwestionowany przez apelującego zwrot miał powodować uchylene czy zmianę wyroku, brak nawet wskazania w jakim zakresie miałyby to nastąpić. W zakresie ustalenia, że w skład szkody wchodzi m.in. również należność główna z tytułu niezapłaconych podatków (...) za okres od kwietnia 2009 roku do września 2009 roku wobec Drugiego Urzędu Skarbowego w K. zarzuty obrońcy również uznać należy za niezasadne. Wynikająca bowiem szkoda w kwocie 1.382.680 zł, do której naprawienia zobowiązani zostali oskarżeni, w tym M. K. (1), nie dotyczy należności wobec Drugiego Urzędu Skarbowego w K., jak niesłusznie wywodzi obrońca – orzeczona została na rzecz (...) sp. z o.o. wobec spadku wartości nieruchomości sprzedanych przez oskarżonego. Podobnie, wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy słusznie uznał (...) Urząd Skarbowy

z siedzibą w G. za pokrzywdzonego. Jednak zgodzić należy się ze skarżącym, że wbrew ustaleniom Sądu roszczenie tej instytucji nie wynosi 539.819 zł – a opiewa na kwotę 90.651,24 zł, która to została uwzględniona przez syndyka na liście wierzytelności. Powyższe nie powoduje jednak zmiany w zakresie ustalenia, że podmiot ten jest pokrzywdzonym w sprawie. Natomiast wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego wskazać należy, że pokrzywdzenie E. K. (1) wynika nie z tytułu domagania się naprawienia szkody w zakresie wierzytelności nabytej od innej osoby, ale jest wynikiem działań M. K. (1) na szkodę spółki (...). Wobec wyzbycia się majątku spółki przez oskarżonego, wierzyciele spółki bowiem, w tym banki, domagały się swoich należności od E. K. (1), który będąc współnikiem poręczał kredyty zaciągane przez spółkę. Z tytułu poręczenia natomiast E. K. (1) przysługiwało roszczenie regresowe wobec spółki (...). Z tych względów słusznie przyznano mu status oskarżyciela posiłkowego w sprawie. Zasadnie też Sąd Okręgowy również Bank (...) uznał za pokrzywdzonego, skoro w zarzucanym okresie podmiot ten był wierzycielem z tytułu udzielonych spółce kredytów. Wierzytelność Banku zgłoszona została i uwzględniona przez syndyka na liście wierzytelności, jednakże wbrew odmiennym ustaleniom sądu – w kwocie 961.138,76 zł. Powyższe zatem, jak również wskazywana przez

obrońcę okoliczność sprzedaży wierzytelności nie powoduje zmiany w zakresie ustalenia, że działania M. K. (1) na szkodę spółki (...), uszczupliły wówczas zaspokojenie tego wierzyciela.

Natomiast wskazywanie przez oskarżonego, że nie ukrył trzech pojazdów mechanicznych, ponieważ dysponowali nimi pracownicy spółki, nie jest wystarczające dla uwolnienia się od odpowiedzialności od zarzucanego czynu. Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy, zeznania świadków potwierdzają, że z samochodów firmy korzystał M. K. (1), który podejmował decyzje w zakresie użyczenia, sprzedaży, wynajmowania pojazdów, były one użytkowane jak ta firma się skończyła, a potem ślad po nich zaginął (k. 8179, 8182, 8179, 8174-8176, t. 41).

Przechodząc do zarzutów sformułowanych co do czynu III oskarżenia zwrócić uwagę należy, iż jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawcy (animus lueri faciendi) jest w wykładni prawa karnego rozumiane szeroko – jako aktualne (współczesne) i przyszłe przysporzenie mienia, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. jest pojęciem szerszym niż przywłaszczenie, stanowiące cel działania sprawcy (animus rem sibi habendi). Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd. Dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru zapłacić za uzyskane świadczenie. Wystarczające jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem wystarczające jest więc wywołanie błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia (wyrok SN z dnia 2 października 2015 r., sygn. akt III KK 148/15, LEX nr 1816561). Ponadto, wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy oskarżonego, wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu, o jakich mowa w art. 286 § 1 k.k., zachodzi także wtedy, gdy sprawca świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków transakcji wynikających z umowy (zob. wyrok SN z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt V KK 240/17, OSNKW 2018/2/21, LEX nr 2410633). Oskarżony M. K. (1) jako prezes Zarządu (...) sp. z o.o.

z siedzibą w S. posiadał wiedzę na temat aktualnej sytuacji finansowej spółki, w rzeczonym okresie przekonywał bowiem pracowników, że aktualne kłopoty finansowe spółki mają charakter przejściowy. Jednocześnie jednak w okresie przyjmowania do realizacji zamówień pokrzywdzonych, zbywał nieruchomości należące do spółki, niezbędne do prowadzenia dotychczasowej działalności gospodarczej – salon sprzedaży i serwis, powiązane ze stacją paliw. Pokrzywdzeni wskazywali, że gdyby mieli świadomość co do sytuacji finansowej spółki (...) nie zawarłby umów i nie wpłacili zaliczek, które to wierzytelności zgłosili do masy upadłościowej. Okoliczności tej nie zmienia fakt, że z powodu niżki uzyskanej przez spółdzielnię (...) od P. (...), środki przekazane na zaliczkę do Spółki (...) nie stanowią szkody, skoro wierzytelność ta zgłoszona została do masy upadłościowej – była bowiem świadczeniem nienależnym. Z tych względów zarzuty sformułowane w tym zakresie przez apelującego nie zasługują na uwzględnienie. Jednakże wysokość szkody – wobec weryfikacji listy wierzytelności – należało na korzyść oskarżonego obniżyć do 34.417,51 zł, gdyż wysokość zaliczki pobranej od S. M. wyniosła 17.243,89 zł, nie zaś 17.300 zł jak przyjął Sąd pierwszej instancji.

Natomiast w zakresie czynu VI, wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy wskazać należy, że gdyby rzeczywiście było tak, jak podnosi M. K. (1), iż miał zamiar wywiązać się z umowy zawartej z państwem K., to otrzymane od nich pieniądze zgodnie z umową przeznaczyłby na spłatę leasingu i przeniósł na nich własność pojazdu P. (...). Jednakże oskarżony pieniądze te wykorzystał

w innym celu. Jego wyjaśnienia, że zamierzał wykupić samochód z leasingu ze środków jakie E. K. (1) miał wpłacić na konto spółki (...), nie są

w stanie zmienić dokonanej w tym zakresie oceny, co do jego zamiaru wywiązania się z zawartej umowy – skoro nie uczynił tego wówczas, gdy miał takie możliwości, bowiem przelew kwoty 99.000 zł od pokrzywdzonych nastąpił niezwłocznie po wzajemnych uzgodnieniach stron. Ostatecznie brak wywiązania się przez oskarżonego z zawartej umowy skutkowało wypowiedzeniem przez J. K. (1) warunków umowy i wystąpieniem na drogę sądową, gdzie uzyskał prawomocny nakaz zapłaty kwoty 99.000 zł wraz z odsetkami. Przy czym zarzut naruszenia przepisów prawa

materialnego w postaci art. 286 § 1 k.k. w zakresie tego czynu, w istocie apelujący wywodzi z odmiennej oceny ustaleń faktycznych, jednakże o czym była mowa wyżej, ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji Sąd odwoławczy aprobuje i uznaje za prawidłowe, stąd zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Natomiast bezzasadność zarzucanego naruszenia przepisu art. 12 k.k. wynika z faktu, iż czas popełnienia tego przestępstwa, w zaskarżonym wyroku określono od dnia 22.02.2010 r. do dnia 23.02.2010 r., a nie jak wskazuje apelujący 22 i 23 lutego 2010 r. Niesłusznie są wobec tego wywody obrońcy, gdyż niewiadomym jest kiedy nastąpić miały wskazywane przez niego krótkie odstępy czasu.

Natomiast w zakresie zarzucanego naruszenia przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 91 § 1 i 2 k.k. poprzez niezastosowanie instytucji tzw. ciągu przestępstw do czynów z art. 286 § 1 k.k. opisanych w pkt. 5 i 7 wyroku należało przyjąć, że obrońca domaga się zastosowania art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w jego pierwotnym brzmieniu. W przeciwnym razie bezzasadność zarzutu sformułowanego w tym zakresie wynikałaby z wprowadzenia przez ustawodawcę

z dniem 1 lipca 2015 r. określenia, iż to „wykorzystanie takiej samej sposobności” stanowi jeden z warunków zastosowania instytucji przewidzianej w art. 91 k.k. do przestępstw składających się na ciąg, które uzasadniają łączne ich wartościowanie na płaszczyźnie wymiaru kary. Sformułowanie „takiej samej sposobności” obecnie bowiem przesądza, że muszą to być okoliczności tworzące „taką samą” co do rodzaju

i gatunku sposobność popełnienia przestępstwa w odniesieniu do każdego z czynów spiętych kłamrą ciągłości. Nie będzie więc – w świetle obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r. stanu prawnego – spełniało warunku ciągu przestępstw określonego za pomocą zwrotu „z wykorzystaniem takiej samej sposobności” popełnienie każdego przestępstwa z wykorzystaniem podobnych, zbliżonych, wykazujących podobieństwo, lecz nie takich samych okoliczności składających się na sposobność popełnienia przestępstwa (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa 434/15, LEX 2188856). Jednakże rozpatrując przesłanki zastosowania art. 91 § 1 k.k. sprzed nowelizacji wskazać należy, że przepis ten znajduje zastosowanie w zakresie czynów zarzuconych M. K. (1) w pkt III i VI oskarżenia. Wynika to z istnienia przesłanki „podobnego sposobu” popełnienia czynów, który wiązać należy ze sposobem realizacji przestępstw popełnionych jako prezes zarządu spółki, a polegającym na powtarzalnym sposobie działania

i wykorzystywaniu powtarzającej się sposobności. Sąd odwoławczy zauważa wprawdzie, że przyjęcie działania w warunkach art. 91 k.k. jest formalnie postąpieniem na niekorzyść oskarżonego, bowiem art. 91 k.k. podnosi wysokość górnej granicy ustawowego zagrożenia przestępstwa o połowę. Jednakże działanie na korzyść, bądź niekorzyść określonego przepisu odnosi się do konkretnej sytuacji, w której przepis ten jest stosowany. Zatem, gdy orzeczona kara przy przyjęciu działania w warunkach art. 91 k.k., nie przekracza górnej granicy ustawowego zagrożenia danego przestępstwa, to stosowanie wymienionego przepisu nie jest postąpieniem na niekorzyść oskarżonego albowiem nie wymierza się kilku kar, a jedną karę za poszczególne ciągi przestępstw. W tej zaś sytuacji, mając na uwadze, że czyny oskarżonego opisane odpowiednio w pkt. 5 i 7 wyroku, w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. w jej pierwotnym brzmieniu stanowią ciąg przestępstw z uwagi na podobny sposób działania oskarżonego, dokonano modyfikacji wyroku w tym zakresie. W konsekwencji powyższego, uchyleniu podlegało rozstrzygnięcie o karach łącznych pozbawienia wolności oraz grzywnie wobec oskarżonego M. K. (1). Za czyny przypisane oskarżonemu w pkt. 5 i 7 wyroku, stanowiące, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

W zakresie czynu VII, wbrew zarzutom apelującego, analiza zeznań świadków, nie przekonuje by oskarżony kierował do nich prośby, nie zmierzające do wywarcia zabronionego skutku. Świadek G. T. zeznała „prezes (...) poinformował mnie bym przysła 3 stycznia 2011 po wypowiedzenie, że wręczy mi je z datą 29 grudnia 2010, chciał abym takie podpisała z datą wsteczną” (k. 270-271, t. 2). Natomiast świadek R. S. zeznał „była prośba o podpisanie rozwiązania umowy o pracę z datą 1 grudnia, to było powiedziane w ten sposób, że jeśli podpiszę to wypowiedzenie, to otrzymam świadectwo pracy i wynagrodzenie” (k. 13759, t. 69). Nie sposób takiego działania poprzez wywieranie na pracownikach presji uznać za prośby nie zmierzające do wywarcia zabronionego skutku. To, że skutek nie

nastąpił wynikało jedynie z postawy tych pracowników, którzy nie ulegli „prośbom” oskarżonego, jednakże G. T. co do wypowiedzenia, nie dała od razu odpowiedzi (k. 13885, t. 69), zaś R. S. konsultował się w tym przedmiocie w sądzie pracy (k. 13761, t. 69). Zarzut obrazy przepisów art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zakresie tego czynu w istocie apelujący wywodzi z odmiennej oceny ustaleń faktycznych, jednakże ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, Sąd odwoławczy aprobuje i uznaje za prawidłowe. Nadto nie wynika z nich, by działania oskarżonego jako nakłaniającego miały być nieefektywne, skoro pracownicy wstrzymali się z decyzją, nie odmawiając od razu podpisania wypowiedzenia umów o pracę z datą wsteczną. Stąd zarzuty naruszenia prawa materialnego sformułowane w tym przedmiocie, nie zasługują na uwzględnienie. Nie sposób przy tym uznać za okoliczności łagodzące wobec M. K. (1): braku wyrządzonej lub grożącej działaniem oskarżonego szkody oraz motywacji sprawcy, gdyż jest to jedynie dowolna, odbiegająca od wymowy dowodów, dokonana przez obrońcę jego własna ocena mająca na celu ekskulpację oskarżonego. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, jak również grożące nakłanianym konsekwencje prawne w sytuacji popełnienia przestępstwa z art. 270 k.k. – przeczą takiej ocenie. Hipokryzją zaś jest wskazywanie, że nakłanianie pracowników do sfalszowania dokumentu było działaniem oskarżonego „powodowanym troską o pracowników G. T. i R. S.”. Sąd Apelacyjny także w odniesieniu do tych czynów przyjął ciąg przestępstw z art. 18 § 2 k.k. w zw. z 270 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k., stosując art. 4 § 1 k.k. i za ten ciąg wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 600 (sześciuset) stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych.

Przechodząc do wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonego M. K. (1) wskazać należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 60). A tego w przedmiotowej sprawie nie ustalono. Sąd Odwoławczy uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny na skutek częściowego podzielenia argumentacji apelującego w przedmiocie kwalifikacji czynów z art. 286 § 1 k.k. oraz czynów z art. 270 § 1 k.k. jako ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. w jego pierwotnym brzmieniu (w zw. z art. 4 § 1 k.k.), o czym była mowa wyżej. Na skutek tego wymierzono skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś grzywnę w wysokości 600 (sześćset) stawek dziennych po 100 (sto) złotych. W zakresie wymiaru kar łącznych Sąd Apelacyjny uznał, że w stosunku do oskarżonego M. K. (1) winny one spełnić oczekiwane cele zarówno w zakresie wychowawczego oraz zapobiegawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, jak również na płaszczyźnie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W pozostałym zakresie kary jednostkowe, jakie wymierzono oskarżonemu M. K. (1), uznać należy za adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego, jego motywacji i sposobu działania, a jednocześnie stopnia społecznej szkodliwości czynów, którymi wyrządził nie tylko wielomilionowe straty spółce, do której ochrony interesów był zobowiązany z racji pełnionej funkcji, ale i wyrządził szkody szeregu pokrzywdzonym pracownikom, jak i kontrahentom spółki. Odmienne zresztą argumentacja apelującego, opiera się na własnej i sprzecznej z ustaleniami sądu ocenie stanu faktycznego sprawy, w tym postępowania i motywacji oskarżonego. Natomiast w zakresie ustalonej stawki dziennej grzywny, wbrew zarzutom obrońcy, Sąd pierwszej instancji miał na uwadze możliwości zarobkowe M. K. (1), przy uwzględnieniu posiadanego przez niego wykształcenia, które wcale nie ograniczają się do pełnienia funkcji członka zarządu, rady nadzorczej czy komisji rewizyjnej, która to możliwość słusznie została czasowo zakazana. Nie doszło również do zarzucanego naruszenia art. 4 § 1 k.k. poprzez niezastosowanie zasad intertemporalnych przy zastosowaniu i wymierzaniu kary łącznej. W zakresie reguł intertemporalnych dotyczących kary łącznej w związku z nowelizacją kodeksu karnego z 2015 r. postępowanie Sądu pierwszej instancji było jak najbardziej prawidłowe wobec jasnego brzmienia przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), który wyklucza stosowanie art. 4 § 1 k.k. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt III KK 126/16, LEX nr 2123255).

Wbrew zarzutom obrońcy, prawidłowo Sąd pierwszej instancji orzekł o obowiązku naprawienia szkody w części, na wniosek syndyka reprezentującego (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w związku z utratą wartości nieruchomości wyprowadzonych z majątku spółki (...) przez oskarżonego. W opozycji do zarzutów apelującego wskazać należy, iż słusznie wzięto pod uwagę ceny nieruchomości ustalone przez strony zawartych umów, gdyż po pierwsze nie odbiegały one od tych, jakie wynikały z operatów szacunkowych, zaś po drugie okoliczność uznania za nieważne czynności sprzedaży nie powoduje, że nieważne stają się ustalenia czynione wówczas przez strony, czy ich zamiar doprowadzenia czynności do skutku – unieważniony bowiem zostaje sam skutek. Natomiast operaty szacunkowe w zakresie wartości nieruchomości sporządzone zostały przez biegłych rzeczoznawców w toku postępowania upadłościowego po odzyskaniu nieruchomości do masy i na tę datę uwzględniono stan tych nieruchomości. Brak wiedzy co do ostatecznej ceny, za jaką uda się syndykowi sprzedać nieruchomości, wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego, nie wyklucza istnienia szkody, a co do ustalenia jej wysokości dopuszczono dowód z opinii biegłych. Dokonanie przez biegłego porównania wartości nieruchomości w oparciu o ceny netto wskazane w aktach notarialnych z wartościami netto nieruchomości po odzyskaniu ich przez syndyka, uznać należy za trafne. Nie sposób przy tym podzielić zarzutów obrońcy co do braku precyzyjności ustaleń zawartych w operatach szacunkowych, tym bardziej w sytuacji, gdy apelujący domaga się obarczenia syndyka skutkami działań oskarżonego – ocena wartości nieruchomości dokonana bowiem została na datę odzyskania ich przez syndyka.

Apelacje oskarżycieli posiłkowych nie zasługiwały na uwzględnienie. Odnosząc się wprost do zarzutu nie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody określonego w art. 46 k.k. na rzecz pokrzywdzonych J. i J. K. (3) należy stwierdzić, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest zasadny. W rozpoznawanej sprawie, rozstrzygnięcie zgodnie z postulowanym przez małżonków K. kierunkiem, stanowiłoby naruszenie klauzuli tzw. antykumulacyjnej przewidzianej w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. (poprzednio art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k.). Powyższe stwierdzenie jest efektem linii orzeczniczej Sądu Najwyższego – nie tylko cytowanego w skardze odwoławczej wyroku z dnia 26 lutego 2014 roku, ale także wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2016 roku, którą Sąd Apelacyjny podziela. Jak wskazuje Sąd Najwyższy przy uwzględnieniu możliwości egzekwowania roszczenia na podstawie przepisu z art. 299 § 1 k.s.h., mnożenie tytułów egzekucyjnych dotyczących tego samego roszczenia przez nakładanie na oskarżonych w postępowaniu karnym obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., w kontekście zadań, jakie realizuje przepis z art. 415 § 5 k.p.k. (art. 415 § 1 k.p.k.) jest niedopuszczalne. Z analizy akt niniejszej sprawy wynika, że pokrzywdzeni uzyskali w postępowaniu cywilnym nakaz zapłaty, który to nakaz stanowi tytuł egzekucyjny pozwalający pokrzywdzonym prowadzić na tej podstawie egzekucję swej należności. Wykładnia funkcjonalna art. 415 § 5 k.p.k. wskazuje, że ratio legis tego przepisu sprowadza się do zapobieżenia funkcjonowaniu w obrocie prawnym tytułów egzekucyjnych dotyczących tej samej szkody, bez względu na osobę zobowiązaną do jej naprawienia. Podnoszona przez skarżących argumentacja odnośnie odmiennego charakteru roszczenia w zakresie przedmiotowym (charakter cywilnoprawny) i podmiotowym (spółka a członkowie zarządu) nie zmienia faktu, że J. i J. K. (3) w konsekwencji (czy to na gruncie prawa cywilnego czy to karnego) doznali szkody w wysokości 99.000,00 zł, która wymaga naprawienia i tak, charakter subsydiarnej odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 k.s.h. sprowadza się do tego, że w przypadku bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce – całym swoim majątkiem za jej zobowiązania odpowiadają solidarnie członkowie zarządu, przy czym wierzyciel nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody, w inny sposób, jak poprzez przedłożenie tytułu egzekucyjnego stwierdzającego zobowiązanie spółki istniejące w czasie pełnienia przez oskarżonego funkcji prezesa i wykaże, że egzekucja wobec spółki okaże się bezskuteczna. Nie ulega jednak wątpliwości, że argumentacja apelacji nie opiera się na judykatach Sądu Najwyższego, a jedynie na odosobnionym poglądzie jednego z glosatorów, którego Sąd Apelacyjny nie podziela. Mając zatem na uwadze fakt, że pokrzywdzeni uzyskali prawomocny nakaz zapłaty co do tej samej wierzytelności i przedłożyli go w toczącym się postępowaniu upadłościowym wobec spółki (...), nałożenie obowiązku z art. 46 § 1 k.k., czyni niecelowym. Także apelacja oskarżyciela posiłkowego E. K. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie. Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., to zarzut ten, jako z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą. Tego jednak w przedmiotowej sprawie nie ustalono, bowiem przy miarkowaniu kar należnych oskarżonym, Sąd Okręgowy miał na względzie wszystkie wymienione ustawą

okoliczności, przemawiające przeciw oraz za oskarżonym. Zmiana wyroku w zakresie kary co do oskarżonych M. K. (1) i R. P. (1) wynikała jedynie z zastosowania co do oskarżonego M. K. (1) instytucji przewidzianej w art. 91 k.k., co w konsekwencji powodowało skazanie nie za cztery czyny, a za dwa ciągi przestępstw. Zważywszy na fakt, iż M. K. (1) został skazany za kilka czynów i stopień szkodliwości przypisanych mu czynów był wyższy, aniżeli czynów przypisanych oskarżonemu R. P. (1), niezwiązanemu ze spółką (...), Sąd odwoławczy uwzględniając te okoliczności uznał za uzasadnione obniżenie kary wobec R. P. (1) wymierzonej mu w pierwszej instancji. Skarżącemu należy wskazać, iż obaj oskarżeni, oprócz kar pozbawienia wolności, zostali skazani także na kary grzywny, a nadto orzeczono wobec nich zakazy pełnienia określonych funkcji, co w połączeniu z nałożonym na nich obowiązkiem naprawienia szkody stanowi realną i odpowiednią do zawinienia dolegliwość.

Co do apelacji obrońców oskarżonych M. N. i R. P. (1). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest trafny. Wbrew temu co twierdzi obrońca oskarżonego, fakt że M. N. w spółkach (...) - M. formalnie nie pełnił żadnych funkcji, nie podważa stanowiska przyjętego przez Sąd pierwszej instancji o winie oskarżonego w zakresie przepisania mu przestępstwa z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 300 § 1 i 3 k.k. Zasadnie bowiem Sąd Okręgowy w oparciu o zeznania P. Z. (1) przyjął, że chociaż świadek ten formalnie był prezesem spółki (...), to jak sam się określił był prezesem „na papierze”, bo w spółce tej pełnił role podrzędne, a mianowicie zajmował się remontami i innymi pracami budowlanymi zakupionych nieruchomości. Natomiast zarządzaniem spółki w rzeczywistości zajmował się drugi wspólnik R. N. (1) oraz jego ojciec oskarżony M. N., czego potwierdzeniem była obecność oskarżonego M. N. w notariacie podczas podpisywania aktu notarialnego, odnośnie zakupu działki w S. od spółki (...). Świadek Z. podkreślił jako wyjątkową sytuację, iż po raz pierwszy osobiście był stroną reprezentującą spółkę (...) w akcie notarialnym, bowiem zawsze dotąd umowy zawierał R. N. (1) i to on wspólnie z ojcem M. N. wyłącznie zajmowali się formalnościami związanymi z zakupem oraz dalszym obrotem nieruchomości. Jeżeli się przy tym zważy, że świadek P. Z. zakupionej nieruchomości wcześniej nie widział, ani też nie posiadał kluczy do znajdujących się tam obiektów, nie był też zorientowany, co do posiadania udziałów w spółce wskazując, że wiedzę w tym zakresie miał oskarżony M. N., to w pełni uzasadniony jest wniosek Sądu meriti, że świadek Z. był jedynie figurantem w spółce, zaś rzeczywistym decydującym w spółce obok syna R., był oskarżony R. N. (2). Na rolę oskarżonych w pośredniczeniu przy wyprowadzaniu majątku ze spółki (...) wskazywali też w swych zeznaniach świadkowie W. K. (2), B. P. (2), czy R. B., a co przedstawił Sąd Okręgowy na k. 41-43 pisemnych motywów i wywód w tym zakresie, jako logiczny i racjonalny, Sąd odwoławczy w pełni akceptuje. W uwzględnieniu uznanych za wiarygodne, spójnych wyjaśnień współoskarżonych P. C. (2), P. C. (1) i R. R. (1) oraz dowodów z aktów notarialnych obrazujących kolejne transakcje związane z obrotem składnikami majątku spółki (...), na akceptację zasługuje stanowisko przyjęte przez Sąd orzekający, że oskarżeni R. P. (1) i M. N., działając wspólnie i w porozumieniu udzielili pomocy pełniącemu funkcję prezesa spółki, oskarżonemu M. K. (3) w dokonaniu przestępstwa, polegającego na uszczupleniu zaspokojenia wierzycieli tej spółki w okresie grożącej tej spółce upadłości i wyrządzenia tej spółce szkody majątkowej w wielkich rozmiarach.

Z treści aktów notarialnych wynikało, że nieruchomości stanowiące własność spółki (...) zostały sprzedane spółkom (...) – M., w których udziały posiadał oskarżony R. P. (1) i występował w nich jako prokurent, a następnie po upływie okresu dwóch miesięcy, nieruchomości te zostały zakupione przez spółkę (...), w której wspólnikami byli obaj oskarżeni oraz przez spółkę (...), w której faktycznie, jak wykazano wyżej, zarządzał oskarżony Niemiec oraz jego syn R.. Jeśli się zważy na treść obdarzonych wiarygodnością przez Sąd pierwszej instancji depozycji złożonych przez P. C. (1) i P. C. (1) oraz R. R. (1), to zasadnie Sąd ten przyjął, iż oskarżeni R. P. (1) i Niemiec wydatnie pomogli oskarżonemu M. K. (1) w wyprowadzeniu majątku spółki (...). Współoskarżeni P. C. (2) i P. C. (1) spójnie twierdzili, iż całą dokumentację oraz związane z tym czynności w notariacie w tym uzgadnianie terminów zawarcia umów dotyczące utworzenia spółek (...) zorganizowali oskarżeni Niemiec i R. P. (1). Zbieżnie wyjaśnił też oskarżony R. R. (1) stwierdzając, iż w procedurze utworzenia wymienionych spółek, o wszystkich decydował R. P. (1) „przychodził R. P. (1) i mówił do mnie np. że dzisiaj idę do notariusza podpisać umowę...”. Powyższe także dowodzi ustaleń Sądu meriti, że obaj oskarżeni co najmniej od miesiąca lipca 2010 r. (data spotkania w G.), aktywnie pomagali M. K. (1) w wyprowadzeniu majątku spółki (...) i pozostawieniu jej jako podmiotu zadłużonego, ale bez majątku. Okoliczność, że oskarżony M. N. osobiście nie był związany ze spółką (...) nie podważa ustaleń Sądu merytorycznego, skoro zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że obaj oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu

– nieruchomości zakupione przez R. P. (1) w imieniu spółki (...) zostały następnie sprzedane spółce należącej do obu oskarżonych – F. (...). Powyższe świadczy o tym, że w istocie, jak przyjął Sąd orzekający, oskarżeni R. P. (1) i Niemiec udzielili oskarżonemu M. K. (1) wydatnej pomocy w wyprowadzeniu majątku z zadłużonej spółki (...), przy czym także wspólnie uzgadniali sposób, w jaki oskarżony M. K. (1) może kontynuować działalność gospodarczą w nowych, niezadłużonych spółkach, a pozostawić bez majątku zadłużoną spółkę (...). Podnoszona w apelacjach argumentacja, że oskarżony M. K. (1) jako prawnik, nie potrzebował ze strony mniej wykształconych oskarżonych pomocy do swoich działań, nie przekonuje. Przede wszystkim zachowanie M. K. (1) ujawnione na tle zgromadzonych dowodów nakazuje uznać, że jego praktyczna wiedza w zakresie zarządzania i gospodarowania podmiotem gospodarczym jest umiarkowana. Odwrotnie należy przyjąć w odniesieniu do oskarżonych – ich wieloletnie działania na rynku nieruchomości i podejmowane na tle rozpoznawanej sprawy czynności uzasadniają przyjęcie, że dysponowali wiedzą i możliwościami dla zrealizowania zamierzonego przez oskarżonego M. K. (1) celu.

Za nietrafny uznano zarzut apelujących dotyczący obrazy prawa materialnego, tj. art. 296 § 2 i 3 k.k. oraz art. 308 k.k. w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy nie przypisał oskarżonym cechy zajmowania się „sprawami majątkowymi”. Bazując na trafnie dokonanych przez Sąd orzekający ustaleniach faktycznych, opartych na bardzo rzetelnie przeprowadzonym postępowaniu dowodowym i ocenie tych dowodów w zgodzie z art. 7 k.p.k., należy przyjąć, iż obaj oskarżeni byli w pełni świadomi trudnej sytuacji finansowej spółki (...). Kolejne transakcje sprzedaży, dzierżawy nieruchomości wprowadzonych przez oskarżonego M. K. (1) ze spółki (...) służyć miały pozostawieniu spółki z długami, a kontynuowanie działalności dotychczasowej na wydzierżawionych spółkach założonych przez oskarżonych braci C. i R. R. (1) – (...) C. i (...) G.. Bezspornym jest, że to oskarżony M. K. (1) jako prezes spółki (...) Bałtyk spełnia podmiotową cechę warunkującą realizację znamion czynu zabronionego z art. 296 k.k. w postaci „bycia zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej”. Jednak bez wątplenia obaj oskarżeni tej okoliczności byli świadomi, w szczególności, gdy się zważy, że sami od dłuższego czasu zajmowali się obrotem nieruchomościami w szerokim zakresie, a zatem jako współdziałającym w formie pomocnictwa z oskarżonym M. K. (1), zasadnie przypisał im Sąd Okręgowy odpowiedzialność z przepisu art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 k.k. Zważywszy na fakt, że w sytuacji grożącej spółce (...) niewypłacalności, oskarżeni udzielili pomocy oskarżonemu M. K. (1) w przeniesieniu składników majątku spółki do zależnych od siebie spółek, to w oczywisty sposób doprowadzili tym samym do uszczuplenia możliwości zaspokojenia się wszystkich wierzycieli spółki, a więc działali z zamiarem o jakim stanowi przepis z art. 300 § 1 k.k. Także zakwalifikowanie działań oskarżonych w warunkach z art. 308 k.k. jest prawidłowe. Przepis ten nie formułuje znamion osobnego przestępstwa, a dotyczy wyłącznie przestępstw, w których podmiotem może być dłużnik lub wierzyciel, a więc stypizowanych w art. 300 § 1-3 k.k. Zasadnie też Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 46 § 1 k.k. o zasądzeniu solidarnie od oskarżonych kwoty 1.382.680 zł tytułem naprawienia szkody. Wobec braku dokumentacji spółki (...), którą jak trafnie przyjął Sąd orzekający ukrył M. K. (1) przy współdziałaniu z oskarżonym R. P. (1), prawidłowo Sąd ten, w oparciu o wyliczenia biegłych przyjął wysokość szkody, jako różnicę pomiędzy wartością nieruchomości w chwili ich sprzedaży przez spółkę (...), a wartością tychże nieruchomości po odzyskaniu ich przez syndyka masy upadłościowej. Niemniej istotny w sprawie jest fakt, że toczące się postępowanie upadłościowe potwierdziło zasadność wniosków w opinii biegłego w zakresie poziomu zobowiązań spółki (...), przewyższających wartość majątku masy upadłości spółki. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego R. P. (1), dokonana przez Sąd merytoryczna ocena zeznań świadka Z. G. (1) nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego, albowiem jest logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Słusznie Sąd ten obdarzył wiarygodnością pierwsze zeznania świadka G., jako spontaniczne i bezwzględne. Treść tych zeznań w zestawieniu z postępowaniem oskarżonego M. K. (1) wobec J. T. (1), wyznaczonego na nadzorcę tymczasowego spółki, który domagał się wydania dokumentacji (...) spółki (...) – polegającym na niepoinformowaniu J. T. (1) o zmianie siedziby spółki, a następnie wywiezieniu całej dokumentacji spółki w nieznane miejsce, prowadzi do jedynego logicznego wniosku, że tak jak utrzymywał w pierwszych zeznaniach Z. G. (1) – do przyjęcia przezeń funkcji prokurenta spółki (...) namówił go za kwotę 700 zł oskarżony R. P. (1), przekazując mu niewielką część dokumentów pracowniczych oraz przedłożył do podpisania protokół przekazania dokumentacji spółki. Następnie protokół ten został przedstawiony przez M. K. (1), jako dowód na to, że całą dokumentację spółki przekazał on prokurentowi Z. G. (1), co miało służyć uchyleniu się od odpowiedzialności za zniknięcie dokumentacji, a obarczyć tym Z. G. (1). W tym miejscu należy zauważyć, iż Z. G. (1) był osobą schorowaną,

bez stałego miejsca zamieszkania, bez stałych źródeł utrzymania, karana, od lat związaną z oskarżonym R. P. (1), który przejął dom będący wcześniej własnością Z. G.. Nie sposób przyjąć zatem w kategorii zdroworozsądkowego myślenia, by taką osobę miał oskarżony polecić M. K. (1), jako godną zaufania, której można powierzyć funkcję prokurenta spółki. W świetle uznanych za wiarygodne depozycji złożonych przez świadka G., uprawnionym jest przyjęcie, że będąc zależnym od R. P. (1), bo korzystającym z jego mieszkania oraz środków na utrzymanie, spełniał on prośby i oczekiwania tegoż oskarżonego bez względu na to, iż w istocie, jak podnosi to skarżący, czuł się on skrzywdzony i wykorzystany (wyłudzenie domu za niewielką część zapłaty ceny) przez oskarżonego R. P. (1). W tych warunkach należało podzielić pogląd Sądu orzekającego, że przedłożony przez M. K. (1) protokół przejęcia dokumentacji spółki przez Z. G. (1) był nieprawdziwy, służący potwierdzeniu dokonania czynności, do których w rzeczywistości nie doszło. Dlatego ocena prawna zachowania oskarżonego R. P. (1) (podobnie, jak i M. K. (1)) przyjęta zaskarżonym wyrokiem była błędna, co słusznie kontestuje autor apelacji zarzucając obrazę przepisu art. 18 § 2 w zw. z art. 271 k.k. Przede wszystkim zauważyć trzeba, iż fałszywy protokół nie może stanowić dokumentu w rozumieniu art. 271 k.k., a przy tym, dla przyjęcia takiej kwalifikacji wymagane jest żeby sporządzony prawdziwy dokument, poprzez jego wystawienie powodował skutki „na zewnątrz”. W omawianej sytuacji podrobiony protokół przekazania dokumentacji spółki (...) cech tych nie spełnia. Natomiast zachowanie oskarżonego R. P. (1) należało ocenić, jako wypełniające znamiona czynu z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 kk, albowiem w świetle prawidłowo poczynionych przez Sąd merytoryczny ustaleń, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), skłonił Z. G. (1) do podpisania nieprawdziwego protokołu o przyjęciu przezeń dokumentacji spółki (...). Te działania oskarżonego Pochmary słusznie Sąd Okręgowy ocenił jako współdziałanie z oskarżonym M. K. (1) w celu uniemożliwienia J. T. (1) jako ustanowionemu nadzorcy tymczasowemu, przejęcia dokumentacji spółki. Podnoszony apelacją brak określenia miejsca ukrycia dokumentacji spółki (...) nie eliminuje, jak chce tego skarżący możliwości przypisania oskarżonemu czynu z art. 276 k.k. Odnosząc się do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych należy stwierdzić, że słusznie Sąd orzekający ustalił, że oskarżeni R. P. (1) i Niemiec wydatnie pomogli współoskarżonemu M. K. (1) w doprowadzeniu do wyrządzenia szkody majątkowej spółce (...) w wielkich rozmiarach, przez co uszczuplono zaspokojenie wierzycieli tejże spółki. Sprzedaż wszystkich składników majątkowych spółki wobec niemożności zaspokojenia wierzycieli spółki doprowadziła do ogłoszenia upadłości. Fakt odzyskania przez syndyka wszystkich nieruchomości i włączenie ich do masy upadłości wbrew temu co twierdzi apelujący, nie tworzy sytuacji, że szkoda została naprawiona. Pomieszczone na stronie 114 – 115 uzasadnienia, wywody Sądu orzekającego odnoszące się do rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku syndyka o naprawienie szkody, Sąd odwoławczy w pełni akceptuje, spadek wartości odzyskanych nieruchomości w stosunku do ich wartości w chwili sprzedaży jest ewidentny co wynikało z wycieńczeń biegłych rzeczoznawców. Zaskakująca, bo niewiarygodna jest wysuwana przez skarżących teza, że oskarżeni nie posiadali świadomości zadłużenia spółki (...) w chwili zawierania umów kupna – sprzedaży. Zważywszy na długoletnie doświadczenie oskarżonych w obrocie nieruchomościami, udziały w wielu spółkach oraz sposób działania ujawniony na tle materiału dowodowego sprawy, nie sposób przyjąć przy uwzględnieniu zasad racjonalnego myślenia, by przy zawarciu aktów notarialnych, w których ujawnione były hipoteki, w tym hipoteki łączne, oskarżeni byli nieświadomi zadłużeń spółki. Zgromadzone dowody wskazują na przyjęcie określonej metody działania, przynajmniej od połowy roku 2010 skierowanej na udzielenie pomocy w realizacji powziętego przez M. K. (1) planu ucieczki z majątkiem spółki i pozostawienia jej z długami.

Co do apelacji obrońcy R. R. (1) to stwierdzić należy, iż tak jak inni skarżący, słusznie podnosi się w niej zarzut obrazę art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie 1586,84 zł na rzecz E. K. (1). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest trafny. Sąd merytoryczny zasadnie uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego R. R. (1), złożone w toku postępowania przygotowawczego, jako że są one logiczne, nie nacechowane przemyśleniami oraz zbieżne z uznaniem za wiarygodne depozycjami współoskarżonych P. C. (1) oraz P. C. (2) i na tle zgromadzonych dowodów obrazują skalę działań wszystkich oskarżonych, realizujących cele M. K. (1) i współdziałających z nim oskarżonych R. P. (1) i R. N. (1) – jak określił to oskarżony M. R. – utworzenia nowych spółek i na nie przeniesienie wszystkie składniki majątkowe spółki (...) i spółkę tę pozostawić z długami, co w skutek współdziałania wszystkich oskarżonych, w tym R. R. (1), w rzeczywistości nastąpiło. Skarżący nie zauważa, że oskarżony R. R. (1) składając wyjaśnienia w prokuraturze, w których przyznał się do zarzutu, czynił to w obecności obrońcy. Dlatego nie sposób przyjąć, jak sugeruje skarżący, iż przyznał się on do winy tylko wyłącznie z tego powodu, iż obawiał się tymczasowego aresztowania. Wskazane przez oskarżonego R. R. (1) okoliczności spotkania w G. z współoskarżonymi M. K. (1), R.

P. (1), M. N. oraz P. C. (2), w trakcie którego uzgodniono plan wyprowadzenia majątku z zadłużonej spółki (...), znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach P. C. (1) i P. C. (2) oraz w działaniach oskarżonych K., R. P. (1) i M. N., które doprowadziły do sprzedaży całego majątku należącego do spółki (...). W sytuacji, gdy oskarżony R. R. (1) przyznał, że za namową swojego szwagra R. P. (1) został współnikiem nowo utworzonych spółek (...), dzierżawiących nieruchomości uprzednio należące do spółki (...), bowiem oskarżony R. P. (1) chciał poprzez jego osobę sprawować kontrolę nad wymienionymi spółkami, to trafnie Sąd merytoryczny uznał, że działania oskarżonego R. R. (1) w powiązaniu z zachowaniami pozostałych współoskarżonych stanowiły realizację uzgodnień przyjętych na spotkaniu w G., skutkiem czego doszło do zbycia składników majątkowych na rzecz spółek, z którymi związani byli oskarżeni Niemiec i R. P. (1), a następnie ich wydzierżawienia nowo utworzonym spółkom, w których udziałowcem, w celu zabezpieczenia interesów oskarżonego R. P. (1), był także R. R. (1). Apelującemu należy wskazać, że oskarżony R. R. (1) był nadto prezesem zarządu w spółce (...), która to spółka jako pierwsza nabyła od spółki (...) nieruchomości z budynkiem w S., po czym, w niedługim czasie nieruchomość ta została sprzedana spółce (...), należącej do oskarżonych R. P. (1) i M. N.. Powyższe, w zestawieniu z treścią obdarzonych wiarygodnością wyjaśnień oskarżonego R. R. (1) przeczy prezentowanej w apelacji tezie, że oskarżony R. R. (1) nie był świadom zadłużeń spółki (...). Stan zadłużenia wymienionej spółki był bowiem przedmiotem spotkania oskarżonych w G., gdzie zawiązano porozumienie mające na celu uszczuplenie i udaremnienie zaspokojenia wszystkich wierzycieli spółki (...), a więc także tych, niezabezpieczonych hipotecznie. Wobec faktu, iż wskutek powiązanych ze sobą działań oskarżonych, w tym R. R. (1), spółka (...) została postawiona w stan upadłości, a wierzyciele zarówno hipoteczni, jak i pozostali, nie zostali dotychczas spłaćeni, to prawidłowe jest stanowisko Sądu orzekającego, że R. R. (1) wydatnie pomógł M. K. (1) w dokonaniu przestępstwa utrudniania zaspokojenia wierzycieli spółki (...) w okresie grożącej tej spółce upadłości. W uwzględnieniu racji skarżącego, co do wadliwego rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w zakresie nałożenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz E. K. (1), Sąd odwoławczy rozstrzygnięcie w tym zakresie uchylił. Bezsprzecznie Sąd Okręgowy ustalił, że E. K. (1) wierzytelność w kwocie 1586,86 zł nabył w drodze cesji od L. K.. Nie może być zatem uznany za osobę, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone (art. 49 § 1 k.p.k.), co wyklucza możliwość zasądzenia na jego rzecz obowiązku naprawienia szkody po myśli art. 46 § 1 k.k.

W uwzględnieniu zarzutów apelacji Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok przyjmując wobec M. K. (1) w odniesieniu do czynów kwalifikowanych do czynów z art. 286 § 1 kk oraz do czynów z art. 270 § 1 i 18 § 2 kk w zw. art. 270 § 1 kk przyjął ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i wymierzył mu za te ciągi odpowiednio karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych po 100 złotych oraz karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Powyższe implikowało orzeczenie nowej kary łącznej w wysokości 3 lat i 6 miesięcy oraz kary 600 stawek dziennych grzywny po 100 złotych. Zważywszy na ilość przypisanych M. K. (1) czynów, jego wiodącą rolę w popełnieniu przestępstw, Sąd Apelacyjny uznał, iż złagodzenia wymaga rozstrzygnięcie do R. P. (1), któremu przypisano popełnienie czynów dwóch i odpowiednio wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 276 karę 10 miesięcy pozbawienia wolności zaś wymierzoną karę za czyn drugi obniżył do 2 lat i 250 stawek dziennych po 100 złotych. Skutkiem tego było orzeczenie nowej kary łącznej pozbawienia wolności, którą ukształtowano w wysokości 2 lat i 2 miesięcy. Tak orzeczone kary wobec M. K. (1) i R. P. (1) czynią zadość dyrektywom zawartym w art. 53 § 1 i 2 kk i są współmierne do zawinienia. Jeśli się zważy na wysokość orzeczonych kar finansowych a także nałożony obowiązek naprawienia szkody oraz zakazy orzeczone na podstawie art. 41 i 43 kk to należy uznać, iż wymierzone oskarżonym kary w uwzględnieniu wszystkich rozstrzygnięć stanowią odpowiednią dolegliwość do stopnia szkodliwości społecznej oraz zawinienia oskarżonych. W stosunku do oskarżonych M. N. i R. R. (1) kary wymierzone w pierwszej instancji są należycie ukształtowane, z uwzględnieniem zasad wymienionych w art. 53 kk. Zasądzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki w postępowaniu (art. 633 kpk) natomiast zwolniono ich od ponoszenia opłat po myśli art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Mając na uwadze zasady słuszności oskarżycieli posiłkowych zwolniono od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym (art. 624 § 1 kpk).

SSA Stanisław Kucharczyk SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Janusz Jaromin